

BØRNETEATER

NR. 129 • MAJ 2004

avisen

Farlige fyrtårne

Regeringens strukturreform, »Det nye Danmark« kan tage livet af adskillige børneteatre.

Side 2-3

En imponerende festival

Silkeborg og børneteatrene viste flaget under festival 2004. Men kvantiteten er fortsat til debat.

Side 4 + anmeldelser 5-11

Ti års teaters som krønike

Ny bog beskriver de seneste ti års kunstneriske, økonomiske og kulturpolitiske rammer for dansk børneteater

Side 12-13

Reumert til Zangenberg

»Nikio og den store samurai« løb med prisen for bedste børneteaterforestilling.

Side 14

DANMARK

PP

Magasinpost B

nr. 129 maj 2004

Blandt Festival 2004's omkring 160 forestillinger var teatret Spiirs forestilling »Lille Spiir«. Foto: Jan Rüz

BØRNETEATER
avisen

Teatercentrum i Danmark
Suomisvej 2 2. sal
1927 Frederiksberg C

Fyrtårne på lavt blus

Af Carsten Jensen
Illustration:
Bob Katzenelson

Kulturminister Brian Mikkelsen (K) har ved kadskillige lejligheder givet udtryk for, at der er for mange egnsteatre og for mange små børneteatre i Danmark, mens der til gengæld mangler kulturelle fyrtårne.

Med regeringens strukturudspil, »Det nye Danmark«, synes ministeren at have fået et effektivt redskab til at få gjort noget ved den sag. Et nyt Danmark med færre teatre – men også færre teatre...

Strukturreformen – der p.t. er et forslag, men allerede nu har et politisk flertal bag sig – betyder som bekendt nedlæggelse af amterne til fordel for storregioner, der primært skal tage sig af sygehusvæsenet, mens kommuner og stat skal tage sig af de øvrige amtslige opgaver, herunder altså også kulturen.

Det betyder bl.a., at staten trækker sig ud af sit direkte engagement i forhold til egnsteatre og små storbyteatre.

Dermed får regeringen med et snuptag aflivet en markant succes, nemlig egnsteaterlovgivningen hvor en kommune med udgangspunkt i et lokalt initiativ kunne etablere et teater i en fifty-fifty-ordning med staten. Det har skabt mange byer med egne teatre, forankret i et lokalt

samarbejde – og mange har stået for noget af det mest spændende og vellykkede teater, der er lavet i Danmark i de seneste årtier.

I alt betyder reformen for kulturområdet, at omkring 450 millioner amtslige kulturkroner flyttes til henholdsvis staten og kommunerne. Samtidig flyttes der 179 mio. kr. fra staten til kommunerne og 12,5 mio. kr. fra kommunerne til staten. Eksempelvis overføres den amtslige andel af midlerne til Det Rejsende Børneteater og Opsøgende Teater (RBOT) til staten, der så finansierer en ny, rent statslig produktionsstøtteordning.

Også billetkøbsordningerne (abonnementsordningen) skal nedlægges og midlerne i stedet fordeles som driftsstøtte til teatrene med henblik på at støtte teaterformål lokalt og nationalt, mens den andel af abonnementsmidlerne, som tilfalder de statslige teatre, fordeles som driftsstøtte.

»Destruktivt og kriminelt«

Regeringen og kulturministeren håber på, at strukturreformen vil styrke det lokale kulturliv. Og kulturminister Brian Mikkelsen har flere gange udtrykt sin store tillid til, at kommunerne vil bevare og udvikle såvel teatre som kulturliv. Også selvom en god bid af armslængdeprincippet ryger en tur.

Regeringens strukturelle ommøblering af danmarkskortet betyder blandt andet, at kommunerne skal stå for en væsentlig del af kulturstøtten. Kulturministeren håber, at det vil skabe lokale kulturelle fyrtårne, men følgevirkningen kan meget vel blive et voldsomt mandefald blandt de nuværende egnsteatre og storbyteatre. Og mens strukturudspillet hastes igennem, lader et andet af ministerens bebudede fyrtårne, nationalensemblet for børneteater, vente på sig

Det er han ret ene om. »Når lokale politikere skal finansiere og iværksætte kunst, fungerer den ikke uafhængigt af politiske og økonomiske interesser. Det viser erfaringer fra både Norge, Sverige, Finland og Danmark«, hedder det i Politiken (7. maj) fra kulturforskeren Peter Duelund, der har stået bag flere forskningsprojekter om kulturpolitik og kulturstøtte.

»Det er det rene galmandsværk. Kulturministeren har tænkt sig at lukke kulturlivet uden for hovedstaden. Det er det, der står i udspillet,« lød det fra Mogens Holm, formand for Foreningen Af Små Teatre (FAST), i Berlingske Tiden (28. april).

»Det her er destruktivt. Det nærmer sig det kriminelle«, fortsatte Holm, hvis medlemmer netop er mange af de berørte egnsteatre og storbyteatre, mens BørneteaterSammenslutningen (BTS) i en henvendelse til Folketingets kulturpolitikere mere nøgternt konstaterer, at »der er ingen tvivl om, at en del af landets

egnsteatre og små storbyteatre er i fare for at blive lukket på grund af denne strukturændring. Og det rammer også børneteaterområdet (...). Det handler ikke om manglende tillid til kommunalpolitikkerne, men al erfaring viser, at kommunernes økonomi i de sidste år er blevet presset, og at der i mange kommuner er klart færre midler til at købe teaterforestillinger til skoler, daginstitutioner og biblioteker. Selvom de gerne ville prioritere den decentrale scenekunst højere, så må den vige for påtrængende og nærmest livsnødvendige udgifter til social- og sundhedsområdet«.

Brian Mikkelsen er mere frejdig, som det fremgår af bl.a. Kulturministeriets hjemmeside:

»Reformen er en unik mulighed for at skabe en mere dynamisk og mere stringent kulturpolitik. Vi styrker fundamentet under det lokale kulturliv, som er tilpasset lokale ønsker og behov. Samtidig sikrer vi, at borgere i hele landet får

mulighed for kulturelle oplevelser af særlig kvalitet gennem de såkaldte kulturelle fyrtårne«.

DET aspekt er teaterprofessor Jørn Langsted ikke så sikker på – se hans hudflettende klumme på modstående side.

Teaterskole i vanskeligheder

Rundt omkring på landets egnsteatre bides der negle, mens man venter på de nye kommuner, der nu tillige med en ekstra sum penge skal overtage ansvaret for hele teaterpolitikken.

Det er som nævnt svært at forestille sig, at der ikke ryger nogle egnsteatre på den konto. Dels fordi de nye storkommuner trods al mulig velvilje kan få svært ved at forklare sig ud af behovet for at bruge penge til ældrepleje, forfaldne skoler og lignende presserende opgaver – dels fordi nogle nye kommuner pludselig vil stå med flere, hidtil amtsstøttede egnsteatre og må/vil prioritere. Eksempelvis Holbæk, der både vil

få det nuværende egnsteater Holbæk Teater og Fair Play, der p.t. er egnsteater i amtet. Om de fire store byer vil fastholde alle deres små storbyteatre, må også anses for tvivlsomt i det lange økonomiske løb. Og det vil om ikke andet sige efter 2011, hvor det nye statslige bloktilskud ikke længere vil være øremærket til kultur...

Og så er der jo det tostrengede Odsherred Teatercenter. Hvor Odsherred Teater kan håbe på medvind fra en sandsynlig sammenlægning af Nykøbing-Rørvig, Trundholm og Dragsholm kommuner, er det svært at forestille sig, at Odsherred Teaterskole bliver en kommunal prioritering. Skolen må nok søge at ændre sit tilhørsforhold, så det bliver et rent statsanliggende i stil med de øvrige tilsvarende uddannelsesinstitutioner. Det er derfor næppe helt uden bagtanke, at Odsherred Teaterskole nu officielt også bærer navnet Institut for Ny Scenekunst og dermed signalerer sit landsdækkende virke. De

BØRNETEATERavisen

ISSN: 0900-0291

UDGIVER:

Teatercentrum i Danmark
Suomisvej 2,2
1927 Frederiksberg C
Tlf. 35 30 44 00
Fax: 35 30 44 01
e-mail: info@teatercentrum.dk
www.teatercentrum.dk

• REDAKTION:

Carsten Jensen (ansvarshavende)
e-mail: bta@teatercentrum.dk
• LAYOUT: Ulf Skov - 28517158
• TRYK: Elbo Avistryk A/S
• DISTRIBUTION: Børneteateravisen (4 numre årligt) samt Den Røde Brochure (udkommer

i april) sendes gratis til alle institutioner, skoler og andre potentielle aftagere af børneteater. Private abonnenter betaler 125 kroner årligt, inkl. moms. Bestilling og afbestilling foretages skriftligt til Teatercentrum. Meddelelse om adresseændring og udeblevne numre rettes i første omgang til det lokale postkontor.

BTA 130: Næste nummer

udkommer i september 2004
DEADLINE: 20. august 2004
ANNONCER: Aftales senest en uge før deadline

Redaktionen af dette nummer er afsluttet 10. maj 2004

nuværende bevillingsrammer udløber om halvandet år – og en lukning af børneteaterområdets efteruddannelsesmæssige flagskib vil være en alvorlig bet.

Fortsat uvished om nationalensemble

Mens et større antal egns-teatre og små storbyteatre blot kan se på, mens strukturreformen hærger i kulturlandskabet, arbejdes der stadig med planerne om et statsligt fyrtårn i form af et nationalt børneteater-ensemble

Kunstrådet har i sin handlingsplan udlagt fire millioner i år og otte til næste år til etablering af et sådant. Problemet er bare, at der ikke rigtig sker noget.

På festivalen i Silkeborg i april lindede Kunstrådets formand, Lars Liebst, suppleret af Teaterfagudvalget, lidt på låget med en principklæring om, at det skulle ske hurtigt muligt. Teaterfagudvalgsformand Rhea Lemans lidt naive udmelding om, at man håbede at kunne indhente ansøgninger i maj med deadline 1. juni og så en udmelding i september var/er dog så urealistisk, at den allerede er en utopi. BørneTeater-Sammenslutningen har da også manet til besindighed under devisen: Brug helle- re lidt længere tid og gør det så ordentligt.

En så kort ansøgningsfrist, som der her var lagt op til, ville også betyde, at kun de allerede etablerede (børne)teatre ville være i stand til at byde ind med aktiviteter allerede i den kommende sæson.

Også selvom udmeldningen er, at man lægger op til et bredt ansøgerfelt, dvs. at enkeltpersoner, teatre, grupper, sammensatte konstellationer skal kunne søge.

»Alle kombinationer er i

spil,« som formand Rhea Leman udtrykte det.

Men Lars Liebsts ord om, at »vi investerer ikke i mursten«, ligner det unægtelig samtidig et bud på, at ansøgerne selv må finde et sted til nationalensemblet, hvilket lægger op til, at eksisterende teatre med egne spillesteder vil stå godt i opløbet.

Diverse mere eller mindre officielle udmeldinger fra Kunstråd og Teaterfagudvalg synes nu at være, at ansøgningsfrist og udvælgelse skubbes, så et nationalensemble først etableres pr. 1. juli 2005.

Tilbage står andre uafklarede spørgsmål – ikke mindst hvad der skal ske, når de 12 millioner afsatte kroner er brugt. Pt. kan man ikke engang få svar på, hvorvidt der tilføres yderligere millioner via Kunstrådets tværgående pulje, fordi denne ikke er sikret automatisk forlængelse. Og hvis man i rådet mener, at de 12 millioner kroner skal strækkes over en fire-årig periode og så færdig, er fyrtårnet pludselig blevet ganske meget mindre.

Eller som medlem af Teaterfagudvalget, Steen Nørgaard, siger:

»Personligt er jeg af den opfattelse, at hvis projektet ikke får en vis volumen, så det kan manifestere sig og være synligt – og det kræver altså en vis sum penge over en vis årrække – så er det måske slet ikke en god ide overhovedet. Et amputeret projekt nationalensemble er værre end ingenting.«.

Og så kan man føje det vaklende fyrtårn til de øvrige klagesange fra børneteaterområdet. Eller beslutte sig for, som BørneTeater-Sammenslutningens formand, Michael Ramløse, udtrykker det: At børneteatrene har det som flaget: Smukkeste i modvind!

Fakta

Strukturreformen lægger efter kulturministerens mening op til en klarere ansvarsfordeling mellem stat og kommuner på det kulturelle område. Kommunerne får større ansvar for det lokale, og staten får større ansvar for det nationale.

Konkret betyder det, at kommunerne får ansvaret for musikskolerne, egns-teatrene, de små storbyteatre, de nuværende DST-teatre og fortidsmindeområdet. Desuden får kommunerne et større ansvar for museer med almindelig tilskudsordning og zoologiske haver.

Staten overtager ansvaret for landsdelsscenerne, Den Jyske Opera, Det Danske Teater, skuespilskolerne og de musikalske grundkurser. Desuden får staten et større ansvar for museer med særlig tilskudsordning, basisensembler og børneteaterområdet.

I alt betyder reformen, at omkring 450 mio. amtslige kulturkroner flyttes til henholdsvis staten og kommunerne. Samtidig flyttes der 179 mio. kr. fra staten til kommunerne og 12,5 mio. kr. fra kommunerne til staten.

Under Langsteds Lup

Af Jørn Langsted

Med basuners gjalden og under det historiske vingesus i Nationalmuseet introducerede regeringen sine planer om »Det nye Danmark«, det Nirvana og ny Jerusalem, som vi inviteres til at deltage i med den kommende kommunalreform. Og det går jo stærkt det her. Strukturkommissionen offentliggjorde sin mammutbetænkning den 9. januar, og den 27. april var regeringen klar med sit udspil til forhandling – eller til ikke-forhandling, for Dansk Folkeparti er tilsyneladende taget i ed på forhånd.

Kulturområdet havde fået en noget hengemt plads i Strukturkommissionens betænkning. Af de 1.600 sider var det blevet til fem sider til hele kulturområdet omme i bilagsbindet i brokkassen med »Øvrige udvalgte opgaver«. Udover en række oversigtsskemaer var substansen hos Strukturkommissionen en udokumenteret mistænkeliggørelse af den delte finansiering (mellem stat og amter og/eller kommuner) på kulturområdet. Den kunne påvirke de regionale/lokale kulturprioriteringer, og den kunne virke udgiftsdrivende, blev der skrevet.

Og på sin vis er det da rigtig nok. Når staten i sin tid indrettede sig med samfinansiering på kulturområdet, var det imidlertid lige præcis for at sprede kulturtilbuddene og animere kommuner og amter til at engagere sig kulturpolitisk. Det blev betragtet som vældig positivt. Det interessante er, at dette argument i dag bliver vendt helt på hovedet, og nu er det vældig negativt. Nu skal staten ikke animere til lokal og regional kulturpolitik. Nu skal staten trække sig tilbage og være lokal natvægter i København med omliggende nationalklenodier.

Lige præcis tanken om klarere arbejdsdeling på kulturområdet og afskaffelse af den delte finansiering videreføres i »Det nye Danmark«. Ikke konsekvent, langt fra konsekvent, overhovedet ikke konsekvent. Selvom man siger, at man stræber i den retning, så er det faktisk kun teaterområdet, der skal opdeles og være enten kommunalt eller statsligt. Derimellem skal intet mere eksistere. Udgangspunktet for manøvren er, at amterne afskaffes og bliver til sygehusregioner. De amtslige kulturelle opgaver skal altså placeres på andre hænder. Det er opgaven,

der skal løses. Men samtidig benytter man sig lige af lejligheden til at bringe flere andre teaterpolitiske opgaver og penge i spil, så man kan få noget klare arbejdsdeling.

For at få arbejdsdelingen til at gå op konstruerer regeringen en opdeling af kulturinstitutionerne i dem med national betydning og dem med lokal forankring. På teaterområdet bliver landsdelsscener en bloc, Peter Schaufuss-balletten, Det Danske Teater, Den Jyske Opera og Det Rejsende Børneteater og Opsøgende Teater omdannet til institutioner med national betydning. Og de skal så fremover være rent statsstøttede. Hvordan man f.eks. kan gøre Aarhus Teater, der ligger tungt på Bispetorvet i Århus og yderst sjældent flytter forestillinger derfra, og som henter sit publikum stort set i det nuværende Århus Amt, til en institution af national betydning, ligger hen i tågerne. Og hvordan Peter Schaufuss-balletten kan blive gjort til den eneste statslige danseinstitution ved siden af Den Kongelige Ballet er også mystisk, når man siger, at disse såkaldte »statslige kulturelle fyrtårne« skulle rumme en særlig kvalitet. Alt i alt er det vist da kvantitet, dvs. store institutioner, store arbejdspladser, der gøres til fyrtårne – og så én til Vestjylland!

Teatre med lokal forankring, ja, det er så egns-teatre og små storbyteatre og Odsherred Teaterskole. At nogen af disse teatre ofte er fremragende, at nogen af dem turnerer land og rige rundt og dermed får national betydning, og at det er blandt dem, man finder de eneste danske teatre, der har et internationalt gennemslag, gør ikke stort. For Kulturministeriet definerer, at de kun har lokal forankring. Og dermed skal de fremover alene støttes af kommunerne. Og man gør så også lige teatrene i Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab til små storbyteatre!

Denne tænkning med en opdeling af landets teatre efter størrelse og en maskering af det som udtryk for kvalitet og national betydning er fuldstændig ude af trit med den kunstneriske virkelighed. Man kunne lige så godt eller snarere med bedre begrundelse have gjort det modsatte, altså have sagt, at strukturen med egns-teatre og små storbyteatre er særegen dansk. Disse teatre omfatter nogle af landets internationale trumfkort, og de omfatter nogle spændende eksperimenterende teatre. Dem bør man som helhed se som teatre med national betydning. Deres betydning vokser nemlig ud af en lokal forankring, og det er derfra de henter næring til national og international betydning. De teatre derimod, der bl.a. spiller et internationalt standardrepertoire som landsdelsscenerne og giver det lokal betydning, ja de forankrer teatret lokalt. Altså man kan med lige så stor eller større ret sige det modsatte af det, regeringen siger på teaterområdet. Det kunne tyde på, at regeringens kategorier er meget dårlige til at forstå teatret og teaterstøtten med. Og på, at argumenterne er konstrueret efterfølgende til at legitimere og understøtte noget, man har politisk vilje til.

Problemet er jo på den ene side, at kategorier som »national betydning« og »lokal forankring« ikke er gensidigt udelukkende. Og på den anden side er kategorierne flydende, det skifter hvor den nationale betydning og kvaliteten findes. Kulturministeriet burde gå i tænkeboks og enten sige det, som ministeren tænker, nemlig at de udgifts- og personaletunge teatre skal gøres til statsteatre. Eller reflektere over hvordan man etablerer et støtte-system, hvor det lokalt forankrede og det nationalt betydningsfulde klinger sammen og understøtter hinanden, bl.a. fordi det ofte er i det samme teater og i de samme forestillinger, at det er på spil.

Hvis det var kunsten og kvaliteten, man tænkte på og bekymrede sig om i regering og ministerium, så ville det være rigtigt at tænke fleksibelt og ikke stivnakket traditionalistisk. En dynamisk teaterpolitik og -støtte, ikke en fundamentalistisk, er, hvad der er brug for.

Lidt festival-logistik i billedform: Forberedelser til plakatsbyd; kommunale stoppesteder med festivalplakat; aktivitet på festivalsekretariatet; åbning af festivalens weekenddel, hvor Batida spillede, Jørn Rye, formand for fritids- og kulturudvalget, talte – og balloner steg til vejrs i hundredvis; og så selve symbolet på den store festival: Nødvendigheden af busdrift til og fra de mange spillesteder. Fotos: Ter Døssing og Søren Kløft

Verdens største børne- og ungdomsteaterfestival giver et unikt indblik i teaterkunst i børnehøjde — men samtidig vokser kravet om at begrænse overflodighedshornet

Festival 2004

Dramatik i Søhøjlandet

Af Carsten Jensen

Landskaberne omkring Silkeborg og de øvrige festivalkommuner er flotte og dramatiske nok i sig selv, men det blev forstærket en hektisk uge i april, hvor verdens største børneteaterfestival satte sit særlige dramatiske aftryk på området.

Således lagde infrastrukturen i Silkeborg, Gjern, Them, Hammel og Ry værtskab til godt 100 børneteatre og samlet omkring 600 opførelser. Og ganske gratis for de mange publikummere. Resultatet var kontrolleret kaos og 27.000 gratis adgangskort samt en belægningsprocent på omkring de 75. Hvortil kommer de mange, teaterfolk og teaterkøbere, der blot valgte at stille sig op ved forestillingslokalerne i nogenlunde sikker forventning om at blive lukket ind alligevel, hvis det overhovedet var fysisk muligt – efter de retfærdige, der havde gyldigt adgangskort.

Men selvom kvantitet kan være imponerende, er det mindst lige så vigtigt, at kvaliteten følger med. Og med så mange teatre og forestillinger måtte der atter i år komme store udsving på tilfredshedsbarometret hos de mange børn og voksne. Men der blev også udvist megen glæde, betagelse, forundring og eftertænksomhed.

Dertil kom dog også mere utilsigtet publikumsadfærd, hvor flere teatre oplevede flokke af unge, der ganske upåvirket gnaskede pizzaer, sms'ede og sågar talte i mobiltelefon midt under forestillingerne. Hvilket selvfølgelig både afspejler den computer- og filmskabte fremmedgjorthed over for levende kunst, men også kan ses som et symptom på den generelle selvtilstrækelighed i det såkaldt moderne samfund.

Man kan aldrig vide... hvor de kommer ind!

Prisen for grænseoverskridende publikumsadfærd oplevede Artibus dog fra en voksen på Ry Højskole, hvor en propfyldt sal sad parat til at se »Man kan aldrig vide«. Noget forsinket gik forestillingen igang.

Sædvanligvis sker det ved at en centralt placeret dør i scenografien åbnes effekt- og kraftfuldt og den kvindelige spiller kommer ind. Her var det dog i stedet en forsinket publikummer, der havde fundet vej via en alternativ publikumsindgang og nu stod midt i scenografien.

Teaterleder Flemming Holk afviste venligt, men bestemt den formastelige med begrundelsen, at salen var totalt fuld og at hun i øvrigt kom hele 20 minutter for sent til en forestilling på knap 40 minutter.

Ud med damen og igang med forestillingen. Troede han. For døren gik op igen og den insisterende teatergænger prøvede atter at snige sig ind. Ud med damen igen – hvorefter teaterleder og administrator blokerede dør og dørhåndtag for yderligere indbrud. Troede de. For den desperate publikummer VILLE ind og prøvede under stor ståhej alle mulige døre ind til salen – herunder den, der førte ind UNDER publikumsopbygningen.

Snart stod hun derfor atter i salen og stykket – for derefter at blive BÅRET væk, mens hun viftede med sin billet.

DET må da kaldes engagement!

Begrænsningens ædle kunst

Festivalens hovedby, Silkeborg, sørgede for fine rammer med central billetcafé på Torvet, stort samlingssted for teaterfolk og festivalsekretariat og mange gode spillesteder inden for rimelig afstand, selvom man heller ikke her undgik den ressourcekrævende flåde af festivalbusser til og fra de mere yderligtliggende spillesteder ved weekendens afsluttende amokrend.

Silkeborg erklærede sig så tilfreds med festivalen, at man allerede har vældig lyst til en gentagelse i nærmeste fremtid, og det ser arrangørerne absolut med milde øjne på.

Forinden skal verdens største festival dog lige omkring Ringsted i 2005 og Nykøbing Falster i 2006. Og det ligger allerede nu klart, at arrangementet SKAL finde nogle afgrænsende foranstaltninger for overhove-

det at kunne presses ind i disse festival-værtskommuner. Også selvom Kulturministeriet fortsat insisterer på, at alle refusionsgodkendte teatre og forestillinger skal kunne deltage, hvis festivalen skal modtage den refusion, der altså tegner sig for godt halvdelen af festivalbudgettet og derfor er et uomgæligt argument over for potentielle værtskommuner.

Ved dette års festival havde arrangørerne fra UBOT/Teatercentrum så valgt inden for reglerne at udelukke forestillinger, der havde deltaget på tidligere festivaler, hvis teatret i øvrigt havde tilmeldt mere end to forestillinger.

Det betød dog mindre end en snes færre opførelser – og der skal anderledes skrappe begrænsninger til de kommende år. Udover vanskelighederne med at finde egnede festivalbyer med plads og tilskuergrundlag, er det også et stadigt stigende ønske fra de deltagende teatre selv og de tilrejsende teaterarrangører, at festivalen både bliver kvantitativt mere overskuelig og kvalitativt mere fremkommelig. Forudsat selvfølgelig at det ikke lige er ens eget teater, der risikerer udelukkelse...

For det er en broget flok teatre, der gæster festivalen. Hvert år er der mange nye teatre, der for første gang mærker suset af den store begivenhed – og de forbedrede salgsmuligheder – for andre har festivalen i 10-20-30 år været det faste holdpunkt i april måned. Tidspunktet hvor de nye forestillinger vises frem og de gennemspillede forestillinger tager endnu en tårn foran tilskuerne og de potentielle teaterkøbere.

Pt. er hovederne hos UBOT/Teatercentrum og i diverse underudvalg lagt i blød for at udtænke mulige regelsæt, der i princippet også skal kunne afvise de mest underlødige teatre/forestillinger, trods refusionsgodkendelse.

Også ved dette års festival oplevede man eksempler på den løbende kvalitetsvurdering fra publikum, der gør, at mens de fleste teatre spiller for fulde huse og lidt til, så kan man altså også opleve gabende tomme tilskuerrækker ved andre.

Dårlige salgstal

Selvom festivalen er en kulturel manifestation af dimensioner, er det også børneteaternes vigtigste salgsmesse. Det er dog ikke så meget konkurrencen fra de mange teatre, men den økonomiske virkelighed ude i kommunerne, der strammer om salgstallene.

Det er normalt de første dage og uger efter april-festivalen, at de mange aftaler med skoler, institutioner, biblioteker og teaterforeninger indgås, men næsten overalt meldes i år om ringe, grænsende til katastrofalt salg.

Adskillige teatre – også blandt de traditionelt bedre sælgende – har afsat overraskende få forestillinger, nogle en enkelt eller slet ingen, og så hjælper en solstrålehistorie om, at Musikteatret

Undergrunden på tre timer solgte 50 forestillinger af »Blind og blindere« ikke nok i statistikkerne.

Og det er altså ikke fordi det berømmede danske børneteater er blevet dårligere eller teaterarrangørerne mere uinteresserede, men kommunernes reaktion på regeringens skattestop, udgiftspresen på social- og sundhedsområdet og anden prioritering har givet den opsøgende kunst åndenød i afsætningsleddet.

På de næste sider følger ikke desto mindre forbrugerorientering i form af 14 dugfriske anmeldelser fra Børneteateravisens faste anmelderkorps – der i de foregående numre også havde vurderet 35 af de øvrige forestillinger på festivalen.

Danseteater i medvind

Med musik og dans fra alle verdens hjørner fortæller Danseteatret NordenFra en enkel og smittende historie om at tæmme verdens vinde

ANMELDELSE

Danseteatret NordenFra: Ud i vinden. Medvirkende: Performerne/danserne Elisabeth Groot, Gitte Kielberg, Marie Louise Maegaard og Helle Pørksen og musikerne Henrik Bredholt, Ann-Mai-Britt Fjord, Stefan Groot, Ole Jensen og Jeppe Nørgaard.

Det kalder jeg dans!« Den lille gut, der sidder ved siden af mig, siger ordene ud i luften, ud i den ufatteligt kolde april luft, der fylder skolens store udendørs amfiteater. Ordene er ikke henvendt til nogen specielt, det siges bare, mens hovedet nikker i takt til musikens rytmer – i øjeblikket er det vist fra Balkanområdet – og benene dingler lidt med.

Jeg er enig med ham. Det er dans eller rettere: Det er musik og dans i en energisk og levende sammensmeltning. Og netop denne morgen, og netop blandt disse børn fungerer det og smitter det. Fra det øjeblik, hvor de fem musikere, med baggrund i folke- og spillemandsmusik sætter gang i klarinetten, harmonikaen, violinen og trommerne flokkes børnene om ensemblet.

Og det er ikke svært for de fire performere/dansere i de farvestrålende kostumer at hive alle skolens ørn med rundt på skolens område; ned i amfiteatret, hvor der allerede sidder en flok lidt yngre børn fra de nærliggende børnehaver.

Så begynder spillet om de fire vinde, og hvordan en eller anden vesttjyde – repræsenteret af Ann-Mai-Britt Fjord – engang forsøgte at tæmme den kolde nordenvind, den iltre østenvind, den mil-

de søndenvind og den barske vestenvind.

Med bevægelser hentet fra forskellige folks danse, danses de af hver deres danser. En afrikansk hofte, et par indiske fødder og et par danske træskotrin udfylder på bedste vis musikken, der som dansen, synes at komme fra alle verdensdele. En skinger balkanklarinet, en tung afrikansk tromme og en svingende violin fra nordlige himmelstrøg fortæller den enkle historie om vesttjydens forgæves forsøg på at tæmme vindene fra alle verdenshjørner.

Vind på fri fod

Mens vindene fanges ind og atter river sig løs, klappes der, piftes der og hujes der fra alle sider og fra alle aldersgrupper i amfiteatret.

Ikke alle kan dog nøjes med at klappe: En lille treårig pige må rejse sig op og danse med; og det er der rigeligt plads til, så flere følger med.

Efter 30 minutters energisk fremstilling er fortællingen færdig. Men børnene vil ikke lade musikerne og danserne slippe og insisterer på et ekstranummer.

Det får de, og derefter fejrer musikerne ud af amfiteatret og tilbage til skolens egentlige område. I den kolde april-morgen følger børnene efter, de løber, hujer og klapper.

»Jeg ved godt, hvorfor det er så koldt,« kommer det fra en anden lille purk, mens han koncentreret og glad følger musikken med fødder og hænder.

»Det er fordi den kolde nordenvind stadig er på fri fod!«

Lone Nyhuus

Ikke kun Mascot'en, men også drengerøvskomikken og holdningerne er eksplosive, når Fair Play inviterer til landskamp i Polen. Foto: Per Morten Abrahamsen

Gedigen drengerøvskomik

På en polsk landevej sendes et utal af fordomme i spil – og skydes så én for én ned igen

ANMELDELSE

Teatret Fair Play: ...Og så lige på en polsk landevej! Manuskript: Robert Parr/Michael Ramløse. Iscenesættelse: Claus Flygare. Scenografi: Davis Lewis. Medvirkende: Heine Ankerdal, Henrik Steen Larsen og Claudio Morales. Aldersgruppe: 14 år og op.

De er et kønt treklover, slagteriarbejderne Buller, Ali. B og Carl, der også er træner for deres vist ikke alt for geniale firmahold. Men lige nu handler det om fodbold på et helt andet plan. De to unge og den midaldrende Carl er på vej til landskamp i Krakow og kommer fræsende ind på scenen i en skøn rød Morris Mascot med blanke lister.

Indeni er bilen knap så fin. Den når kun halvvejs, så er det bal forbi. »Og så lige på en polsk landevej«, som ejeren af det røde vidunder, Carl, resigneret konstaterer, mens de andre går i gang med skiftevis at hærge bilen og bebrejde ham. Og resten af tiden tilbringer publikum så i selskab med disse tre prototyper på danskere anno 2004 og en fed hørm af velspillet, gedigen drengerøvskomik.

Men det ville ikke være Fair Play – mestre i socialrealisme med stor underholdningsværdi – hvis der ikke gemte sig en god sjat kritisk alvor og samfunds-

satire bag mundhuggerierne. Den ødelagte fodboldtur får ikke ligefrem det bedste frem i de vidt forskellige mænd – i hvert fald ikke i første omgang. Tværtimod gør permanente spændinger og gamle modsætninger stemningen mellem dem lige så kogende som bilen.

Smålighed stortrives

I takt med at det går op for gutterne, at de umuligt kan nå frem til kampen, ja, måske ikke engang til beboede områder, stiger desperationen. Samtidig udvikler den – bogstavelig talt – eksplosive situationskomik sig med et forrygende dramaturgisk dobbeltgreb til nye højder. Motoren går nemlig ikke blot i stå. Efter et par gange hostende at være gået i gang opgiver den til sidst endegyldigt ånden med en gevaldig eksplosion. Hvorefter også mændene går totalt op i sømmene.

Småligheden stortrives med ét mellem dem. For har morsdrengen Buller, der fylder hovedet med ubrugelig viden om de særeste ting, ikke kværnet alle bajeerne? Og har Carl ikke taget overpris for fodboldbilletterne, og hvorfor har han flere billetter, end de skal bruge? Her hjælper al hans trænerævl om positiv tænkning ikke en dyt. Til gengæld viser den klamme fyr med anderumpen i henthåret sig at besidde

menneskelige kvaliteter, man som tilskuer med sine egne fordomme ikke tiltror ham.

Derfor er det lidt rørende, når Ali B. mister tålmodigheden og siger tingene lige ud. At Carl bare ikke så populær, som han bilder sig ind. Ali siger også, at hans eget slagteriarbejde blot er en kortvarig økonomisk pause, før han bliver færdig som læge. En oplysning der straks afføder en mærkbar lynrokering i den indbyrdes hakkeorden. Dog – heller ikke Ali B. er pletfri. Der er jo det med hans dobbeltmorske syn på danske og muslimske kvinder, som de to andre finder vildt forkasteligt.

På ingen tid sender forestillingen et utal af de snæversynede, selvretfærdige fordomme i spil, der på kryds og tværs forpester luften i Danmark. For så midt i det ustyrligt morsomme besvær med bilvraget og forsøget på at komme videre at lade mændene skyde dem ned igen én efter én. Det er mageløst flot skrevet og iscenesat og sker efterhånden, som opholdet på landevejen tvinger dem til at se sig selv og hinanden i øjnene med fornyet respekt og overskud. Samtidig oplever publikum, at helt almindelige danskere har hjerte og holdninger. Når de ellers – som forestillingen – tør og får lov.

Randi K. Pedersen

Danseteatret NordenFra – der tidligere hed Pulchinella – indleder gerne forestillingen »Ud i vinden« med en streetparade

Ordenes magt

Teaterdialogens enkle form har sin pris i Odsherred Teaters ordrige spil om porno og følelser

ANMELDELSE

Odsherred Teater: Ka' du li' porno. Forfatter: Klas Abrahamsson. Iscenesættelse: Aslak Moe. Kostumer: Nanna Christensen. Medvirkende: Lotte Bergstrøm og Rasmus Munch. Aldersgruppe: Fra 14 år og op.

Selv kalder de det dogm-teater, men dialogteater giver en mere præcist beskrivelse af, hvordan man oplever »Ka' du li' porno«. En totalt minimalistisk – for ikke at sige skrabet – form for teater, som Odsherred Teater ikke er ene om at præsentere.

To skuespillere i moderne dagligtøj – deres eget, hvis det er strikt efter dogmereglerne – mødes i et helt almindeligt lokale. Der står de så få skridt fra publikum og diskuterer livligt en times tid om et af tidens mest påtrængende emner. Det er pornoficingens hastige udbredelse til alt og alle, der står på programmet. En trend, der vist er kommet for at blive og som præsenteres i samme øjeblik, døren går op.

»Ka' du li' porno?« Spørgsmålet åbner for et spil mellem to, ganske unge mennesker, der tilfældigt render ind i hinanden ved en audition. Begge har lagt billet ind på et filmprojekt om porno. Ikke med porno, for-sikrer de hinanden. Men en lille tvivl har alligevel sneget sig ind og giver basis for en længere diskussion om grænser. For hvornår er det egentlig, at noget hol-

der op med at være spændende sex og bliver til porno? Og hvad er der i øvrigt galt med det?

Ikke andet, end at han straks siger fra og meget kategorisk erklærer, at han ikke kunne drømme om at være med i en pornofilm. Faktisk kan han overhovedet ikke li' porno, hverken den traditionelle, vulgære type eller de mere dyre og raffinerede. Hans holdning er, at al porno er kvindeundertrykkende.

Men sådan ser den lange, flotte pige ikke på det. For hende er spørgsmålet om filmen og porno i det hele taget ikke så enkelt. Hun har fra starten udfordrende slået fast, at hun skam godt kan li' porno. Desuden er hun til audition, fordi hun gerne vil tjene nogle penge, og betyder det, at hun skal smide lidt tøj, såå...!

Sexgale handyr

Det lyder selvsikkert, men holder ikke. Pigens grænser er nok flydende og uafklarede, men at frisindet har grænser, afsløres når hun begynder at vikle sig ind i påstande om god og dårlige porno. Den køber den unge fyr ikke – og heller ikke hendes syn på mænd som sexgale handyr. En fordom, der måske netop skyldes pornoens indflydelse.

Når det handler om følelser, er de derimod på ukendt grund. I hvert fald opleves pigens forsøg på at provokere meget som et usikkert, men udspekuleret forsøg på at få en flirt i

gang. Hvilket da også i den grad lykkes, at de – på hendes opfordring – går hjem for at dyrke sex. Deres audition er alligevel også blevet afløst. I det pornoficerede samfund kan en film om porno selvfølgelig ikke samle investorer.

Teksten er godt og mundret formuleret, så de skarpe problemstillinger dukker logisk op i løbet af samtalen. Til gengæld er det overpædagogisk, at de to unge tilfældigvis har de stik modsatte holdninger til porno end de fleste jævnaldrende. Men heldigvis for spændingen harmonerer deres skrækkelige svar ikke med det spil, de stadigt tydeligere har kørende med hinanden.

Lotte Bergstrøm og Rasmus Munch er dybt troværdige i rollerne som de to unge. Alligevel kommer dramaet i »Ka' du li' porno« nok mest til at udspille sig efter forestillingen – nemlig blandt tilskuerne. Teaterdialogens ultra-enkle form har sin pris, når man midt i snakkeriet savner teateroplevelsen og føler, at man overværer et indslag i seksualundervisningen. Hvorfor bare snakke om problemstillingerne i én uendelighed. Hvorfor lader dramatikerne dem ikke spille de svære situationer?

Fordi det er for svært og kompliceret, hvis det ikke skal ende som porno? Måske. Fordi det er for ressourcekrævende? Sandsynligvis.

Randi K. Pedersen

René Foshhammer som konsulent, der måske i virkeligheden er en skuespiller, som vil skabe opmærksomhed om pornoens farlige udvikling. Foto: Kim Kristensen/Herning Folkeblad

Reklamens magt

Provokationerne er målrettede i Replikkens fintselebe debatforestilling om porno

ANMELDELSE

Teatertruppen Replikken: Porno. Forfatter: Lotte Kjærup. Iscenesættelse: Bo Larsen. Medvirkende: René Foshhammer. Aldersgruppe: Fra 14 år og op.

Ligesom Odsherred Teater (se anmeldelsen her på siden) sætter Replikken med »Porno« nu fokus på tidens måske mest magtfulde trend. For pornoen breder sig. Det har den vist altid gjort i det omfang, den har kunnet skaffe sig plads og publikum. Hvilket blev lettere, da det for snart mange år siden blev lovligt at fremstille, fremvise og købe porno. Pornoen blev fri, siger vi. Men hvad med os, blev vi også frie eller i det mindste frigjorte?

Det ser sådan ud, målt på den omsiggribende pornoficing af det offentlige rum. Spørgsmålet er bare, om det er særligt frit – eller fedt – døgnet rundt at blive overdænget med synet af nøgne kvinder, hvoraf en del knapt kan kaldes voksne. Mændene glimrer ved deres fravær, og det er en vigtig del af problemet. Hvis der altså er et problem.

Det mener den tjekkede, sortklædte oplægsholder, bestemt der er. Det superproffe konsulentdyr deler

indledningsvis drenge og piger i hver sin gruppe, før han åbner debatten med en drønflot gennemgang af pornoens dramaturgi. Selv holder han sig i spotlyset tæt på den dyre vandkarafel og den eksklusivt udseende teknik. Stilen er kontant og imødekommende med et stæk af ironi. Her skal tænkes, ikke føles – og slet, slet ikke flirtes.

Provokationerne er målrettede og spørgsmålene håndfaste. Er porno kunst? Kan porno overhovedet være kunst. Nej, lyder svaret. Er mænd blot et kønsorgan med ører? Og hvorfor kan vi ikke engang børste tænder uden at skulle tvinges til at tænke på sex? Fordi porno er det hidtil bedste reklametrick, der nogen sinde er udtænkt, når det drejer sig om at få folk til at købe alt muligt.

Dårlig sex

Som forestillingen og pingpong-snakken med publikum skrider frem, står det dog klart, at konsulenten ikke ser traditionel porno som det store problem. Det er den enorme mængde af blød og halvhård pornografi, der gennemsyrrer hele ungdomskulturen, anklagen rettes mod. Den landsdækkende Kanal Porno er skruet så højt op, at der knapt er plads til andet eller noget valg. Og reklamebranchens

kyniske udnyttelse af pornoen og af unge som en kommerciel, enormt indbringende del af porno-trenden er frastødende og farlig. Det er problemets kerne, forstår man.

Under dække af frisind får det unge til udelukkende at se hinanden som sexobjekter, ikke som mennesker med tanker og følelser. Resultatet er dårlig sex! Så trods faren for at blive kaldt moraliserende lægges der ikke skjul på, at pointen i »Porno« er at få unge til at indse, at de skal vælge pornoen fra. Det er op til dem selv at gøre det, for pornoen bliver ved at være der! Men med René Foshammers power i rollen som konsulent, med masser af solid information og skarp argumentation, har de fået gode redskaber på hånden.

»Porno« er klassisk debat-teater. Men så fintselebet og raffineret, at man nemt kommer i tvivl. Er konsulenten den, han giver sig ud for? Eller er han en skuespiller, der vil skabe opmærksomhed om en farlig udvikling? Den slags gode tvetydigheder giver kontakt til tilskuerne og følges på stedet op af konsulenten. Hans sikre overblik over teknisk grej og kunstneriske virkemidler skal nok skal få unge tilskuere op af stolen – parat til at forsvare eller bekæmpe pornoen.

Randi K. Pedersen

Lotte Bergstrøm og Rasmus Munch i Odsherred Teaters dogme-agtige dialogforestilling. Foto: Jens Honoré

Saks og fingersnilde

De smukke billeder sløres af indforstået selvsving og manieret spil og svækker den gamle historie om dukkemageren, der gør sin dukke levende

ANMELDELSE

Carte Blanche: Forestillinger i et hvidt skab. Manuskript: De medvirkende og instruktøren. Iscenesættelse: Sara Topsøe-Jensen. Scenografi og kostumer: Erika Eggert og Sara Topsøe-Jensen. Videoanimation: Torben Johansen. Lysdesign: Christian Alkjær. Medvirkende: Susanne Krarup, Daniel Norback og Hanne Sørensen. Aldersgruppe: Fra 6 år og op.

Man kan forestille sig meget. Med saks og fingersnilde lukker Carte Blanche op til et stort skabsunivers, der får publikum til at gøre sig magiske forestillinger om alt muligt. Den sprøde verden, hvor alt er af papir, er hvid – som altid hos Carte Blanche.

Her springer man ikke ud af, men ind i skabet, der åbner sig for den ene mere fortryllende og mærkværdige situation efter den anden. Publikum – mest det voksne – udfordres især i starten på deres fantasi og nysgerrighed. Men man distraheres også, når udførelsen af de spektakulære indfald vinder over det, der skal fortælles.

I »Forestillinger i et hvidt skab« er den dansende Papirdukke hovedpersonen, som giver sig i kast med at udforske en verden bestående af bittesmå papirlapper. Hun er også selv klædt i lutter hvide papirlapper, spiser papirlapper og sover med papirlapper som pude! Hendes position vil dukkeføreren forfærdelig gerne selv indtage. Han drømmer om, at det er ham, som er den beundrede genstand for alles opmærksomhed. Men må nøjes med sin plads i mørket, hvorfra han styrer tingene.

Når dukken sover, bringer han omhyggeligt små, udklippede dyr gennem en papirskov og fortsætter så klipperiet ved sit bord. Men der er også konflikter i den hvide idyl: Dukkeføreren vil give dukken sin sjæl for selv at blive synlig, og den

selvglade dukkemager vil bestemme det hele selv.

Pletfri æstetik

Desværre bliver det så dronkedeligt at være den, der bestemmer, at han beder dukken om i stedet at bestemme over ham. Det gider dukken til gengæld ikke, når der ikke er nogen at bestemme over! Og så tager dukkemageren magten tilbage.

Dukkemageren i den hvide kittel er en direkte efterkommer af andre, berømte dukkemagere fra operaens og balletens verden. Alle bygger de på eventyrtemaet om en vidunderlig smuk, mekanisk dukke, der bliver levende, mens dukkemageren får en tragisk skæbne.

Den slags melodrama tynger heldigvis ikke den flagrende, hvide stemning i »Forestillinger i et hvidt skab«. For ganske vist har papirdukkens ophavsmand skabt dukken for at få selskab. Han har også udstyret hende med et bevægelsesmønster, hvis koreograferede bevægelser er stærkt inspireret af ballet Coppelia. Men alligevel er dukkemageren mere glad for sig selv, end han er for sin opfindelse!

Klassisk sang og strygermusik øger ligesom smukke skygebilleder indtrykket af pletfri æstetik. Det hvide papir og klipperiet er og så stærke symboler på kreative fantasi, og dukken er sød og energisk. Men der er for meget manieret spil og groteske, demonstrative attituder, som forstyrrer og forvirrer.

»Forestillinger i et hvidt skab« er effektivt performance-teater. Men det fokuserer så intenst på sit eget, sofistiskerede billedunivers, at forestillingen – trods visuelle kvaliteter – ender med at blive en indforstået affære. Ikke mindst for børn.

Randi K. Pedersen

Billeduniverset er (atter) i centrum i Carte Blanche-forestillingen »Forestillinger i et hvidt skab«. Foto: Peter Mark

»Lille Spiir« er rendyrket animationsmagi. Foto: Jan Rütz

En em af liv og lykke

Vægtigt indhold og fortryllende billedmagi i Spiirs første forestilling

ANMELDELSE

Spiir Produktion: Lille Spiir. Idé og historie: Majbrit Christensen og Hanne Sørensen. Dramatiker og instruktør: Majbrit Christensen. Dukkefører, dukkemager og scenograf: Hanne Sørensen. Dukkefører: Bjarne Kalhøj. Lysdesigner: Jesper Hasseltoft. Lyddesigner: Flemming Bloch. Konsulent: Claus Mandø. Aldersgruppe: 4 år og op.

To rammer bevæger sig i mørket. Er på afstand af hinanden og rykker tættere sammen. En lille sproset vinduesramme støder til. Og endnu en. En rød ballon sprænges: Puff! En løjlig lille lampeskærm på en meget bøjelig stilk gør sin entré. Der bliver kamp om pladsen inden for rammerne. Et spil er i gang, men snart er rammerne væk og en propellyd høres i mørket, før en flyvemaskine med lys i krydser rummet.

Fokus flyttes ned på et månelandskabshullet terræn, hvor det lille lampeskærmsvæsen snart efter møder en lille mandsperson, der dukker op af en flosset papkasse. Den lille mand har noget for. Han rumsterer nede i sin kasse. Hamrer, saver – og vupti stiller han en stige op ad indersiden og kravler op. Han har et kort med sig. Vender og drejer det.

Prøver tydeligvis at finde vej. Orienterer sig.

Men så mærker han, at der er andre i rummet. Andre, som vil have fat i kortet. En kamp om kortet tager fart. Manden lægger et stort svejset monstrum af en selvgjort fælde ud – og bliver selv fanget i den! Lampevæsenet befrier manden, som tydeligvis er pinlig berørt.

Med tjat nærmer de sig hinanden. Men manden er stadig sig selv nærmest. Der bliver fx ikke meget tilovers af hans karamel. Selv papiret bliver slikket for de sidste sukkerrester. Men lampen er ligeglad. Eller rettere, den får noget godt ud af alt. Fx er det tomme karamelpapir vidunderligt at skøjte på. Og sådan fortsætter kampen og legen og relationen mellem de to. Manden bliver ved med at være sig selv nærmest. Og den lille lampe bliver ved med at give og give. Selvom manden ustandseligt jokker på lampen, bliver de alligevel gode venner, takket være lampens godhed.

Bevægelsernes magi

Sammen skøjter og svæver de rundt. Sød musik opstår. Manden overgiver sig til lampens poesi. Lige indtil flyveren igen drøner forbi. Så er den mere interessant – og væk er han. Kravlet op af den stige, som lampen venligt holder.

Lampen står tilbage. Holder længe stigen. Lægger

den tilslut. Skøjter en tur på kortet. Ser på det, og synker ned i kassen, for der snart efter at blive overrasket af manden, som kommer dumpende hjem igen. Ovenfra. Der kommer lys i kassen. De to hygger sig åbenlyst sammen. Tager kulørte hatte på. Fester. Og mon ikke, det er den lille livlige fyr (den lille Spiir) som kom ud af deres lille kasse-kom-sammen, som nu sidder og »jazzet den« for fuldt humør i den lille seng? Tanken kommer flyvende til en. Vel understøttet af papkassen, der også pludselig svæver.

»Lille Spiir« emmer af liv og lykke. Og forestillingen kommer vel at mærke frem til sin skønne slutning gennem strid og strabadser. Konflikter og knas. Modvind og medvind. Der er med andre ord styr på og bund i Majbrit Christensen og Hanne Sørensens historie. I Bjarne Kalhøj og frem for alt Hanne Sørensen (der fører lampen) har forestillingen også to dukke- og objektførere, som formår at skabe magi med de mindste små bevægelser.

Det er ganske fortryllende i ordets alleroprigtigste forstand at følge med i de skønne, udtryksfulde bevægelser som hele tiden skaber nye billeder og spændende betydninger.

Kirsten Dahl

Asterions Hus har taget et både humoristisk og actionpræget livtag med Homers klassiske »Iliaden«. Foto: Asterions Hus

En græker i fusionskøkkenet

Homers episke drama om krig og kærlighed opført som en udvendig blanding af design- og actionteater

ANMELDELSE

Asterions Hus: Iliaden. Af Homer. Iscenesættelse, scenografi og medvirkende: Asterion Hus. Aldersgruppe: Fra 12 år og op.

Teatret Asterions Hus er ifølge eget udsagn til det frodige og sansende, det groteske og svedende. Desværre er det udelukkende de to sidste begreber, der er taget i brug i deres nyfortolkning af klassikeren »Iliaden«. En visuelt flot tænkt opsætning, der ikke véd, om den vil være sofistikeret design-performance eller tempofyldt actionteater i tegneserie stil. Resultatet er et hverken-eller, som et par gange nærmest ligner en ufrivillig komisk parodi på ægte avantgardeteater.

Iscenesættelsen – den er anonym eller måske kollektiv, det fremgår ikke – har tydeligt prioriteret krop og bevægelse meget højt. Hvilket kunne have været en spændende indgang til Homer. Men selvom de tre – ligeledes anonyme – medvirkende er vældig trænede og adrætte, formår ingen af dem at give bevægelserne blot et minimum af kunstnerisk udtryk. Det er altså noget af et problem, når man vil omsætte det mægti-

ge, episke drama om grækernes krig mod Troja til scenen.

Det litterære, flere tusind år gamle forlæg – tilmed et digt – er moderniseret og resumméret. Sådan må det være, når man skal servere så tung kost som »Iliaden« for børn fra 12 års alderen. Men replikkerne flager underligt hjemløst i luften, sendt af sted af skuespillerne uden skygge af indre nødvendighed eller ydre troværdighed.

I sin iver efter at gøre sproget tilgængeligt for publikum er Asterion gået helt i den anden grøft. Det meste er omskrevet til en så speedsnakkende jargon, at de antikke helte lyder som stand-ups. Uden at det dog kan skjule, at de medvirkende har store kvaler med at sige replikker.

Kopiudgave

At den autentiske, men indviklede historie fra det gamle Grækenland er hæftet op med speedsnak og overdrevne attituder gør det ikke specielt nemt at fatte den. I hvert fald ikke hvis man ikke kender den godt på forhånd, og hvilke skoleelever gør det?

Desuden er de slanke, sortklædte skuespilleres gennemkoreograferede bevægelser og konstant

skiftende roller så udvendige, at man ikke et sekund tager dem alvorligt. Kor og solister blandes i en pærevælling, der sikkert giver mening for dem selv, men ikke når man ser på.

Omvendt er der enkelte indslag undervejs, som fuldt fortjent er til det store grin. For »Iliaden« opleves som teatrets svar på det store fusionskøkken – alt skal med, men serveres desværre i en halvlunken, overfladisk kopiudgave. Så hver gang skuespillerne dæmper sig og intensiverer dramaet, punkterer de straks det hele igen med en vittighed, og det er synd – både for forestillingen og for publikum. Det snydes nemlig for at opleve, hvorfor »Iliaden« er en klassiker med alt, hvad man kan ønske sig, af kulørt underholdning, barske knaldeffekter, sex, død og melodrama.

Vel sagtens årsagen til, at Asterions Hus vil dramatisere den, hvilket er prisværdigt. Derimod kan det undre, at de tilsyneladende ikke har haft tilstrækkelig indsigt – eller selverkendelse – til at forstå, hvor store evner og kunstnerisk kunnen det kræver at sætte gigantværket op.

Randi K. Pedersen

En god lejlighed

Teatret Møllen har lavet en rørende, humorfyldt forestilling om tab, familieband og skeletter i skabet

ANMELDELSE

Teatret Møllen: 2 vær. lejl. til leje. Fri digtning af den franskfødte amerikanske billedkunstner Louise Bourgeois' små billedhistorier fra 1947. Instruktør og scenograf: Gitte Kath. Medvirkende: Kurt Bremerstent, Connie Tronbjerg og René Benjamin Hansen. Aldersgruppe: 10 år og opefter.

Stemningen sidder stadig i kroppen. Som små erindringsprikker af kildrende humor, Chaplin-klovneristiske situationer, og som tråde af alvor og smerte, der langsomt baner sig vej op til overfladen. Teatret Møllens »2 vær. lejl. til leje« er en dejlig forestilling. Sjov, varm, smuk og rørende.

Handlingen er svær at beskrive. Fortællemanen lettere. Ved at bringe mange små elementer og brikker i spil vokser samværet med publikum i takt med, at forestillingen bliver til og skaber mening. Personer og historier dannes for vores oplevelses nu; skuespillere maler overskæg og bliver til roller, møbler dækkes af, og fortælling (ord) går over i spilsituationer (handlingsfragmenter).

At tingene bliver til undervejs skaber interesse og en følelse af, at forestillingen bliver til for og med os.

Konkret sker der det, at en smuk kvinde (Connie Tronbjerg) med knaldrød læbestift og cottoncoat på et åben scenegulv af pulterkammerlignende skrammel, der godt kan ligne et dødsbosted, med en stor portion underliggende humor og tydelige teaterironiske referencer, henvendt mod os siger: »Det var min mors lejlighed, jeg er forfatter, det er mig der har skrevet historien, jeg kan hverken læse eller skrive. Det er pærelet. Jeg har lejet to skuespillere. De kommer lige om lidt«.

Universet står stille – næsten da. Lyden af en pickup, som drejer for

enden af en færdigspillet grammofoonplade giver sine karakteristiske udrindelses-lyde tilkende. På en taburet sidder René Benjamin Hansen. Ved et elegant greb kommer han på banen som den ene af de hyrede spillere, samtidig med at han også er den, som, sammen med Kurt Bremerstent, får den franskfødte, amerikanske billedkunstner Louise Bourgeois' små billedhistorier fra 1947 på banen og dermed fletter kvindens egentlige historie og smerte ind. En smerte som har at gøre med forestillingens titel. For den to-værelses lejlighed er en ganske særlig. Den er kvindens mors. Og moden var en ganske særlig. For ikke at tale om mor-datter-relationen. På hvilken vis skal opleves i nuets kontrastfyldte stemninger og fine blanding af sørgmodig virkelighed og cirkusbeslægtet humor.

Fine præstationer

Blandt de mange highlights hører Kurt Bremerstents entré. Først hans højlydte rumsteren bag bagvæggen, så hans buldrende ankomst, og bagefter hans lille bygge-sengeleje-scene. René Benjamin Hansen skruer op for charmen, når han letter låget på sin magiske (jukeboks)kuffert, og skaber lommer af intensitet i det Bourgeois-inspirerede morsøn(datter)-samspil med Connie Tronbjerg. Og Connie Tronbjerg er vidunderlig som lystsvansende kvinde i den scene, der kontrastfyldt og meget velfungerede krydsklippes med Bourgeois' makabre menneskestuvningsscene, hvor Hansen og Bremerstent lysteligt og med god lyd og stærk mimik hakker knive i bordet og omstabler tallerkener.

Eksemplerne står i kø til en yderst seværdig forestilling om familieband og om, som det humoristisk siges, »at have lig i lasten, eller skeletter i skabet«.

Kirsten Dahl

Rene Benjamin Hansen og Kurt Bremerstent i Møllens yderst vellykkede fortolkning af den amerikanske billedkunstner Louise Bourgeois' små billedhistorier. Foto: Møllen

Bende Harris med Tommelise og skrubtudse i det bornholmske teater Konkyljes nyeste animations- og fortælleforestilling. Foto: Konkylje

Andersen lige efter bogen

Konkylje leverer en flot, men noget ufortolket udgave af H.C. Andersens »Tommelise«

ANMELDELSE

Teater Konkylje: Tommelise. Et spil med dukker frit efter H.C.Andersen. Dukker: Patricie Homolova. Iscenesættelse: Marianne Andersen. Konsulent: Josef Krofta, Drak Teatret i Tjekket. Medvirkende: Bende Harris. Aldersgruppe: Fra fire år.

Der var engang en kone, som så gerne ville have sig et lille bitte barn«.

Bendte Harris sidder og fortæller fra en stol ved et lille sybord. En stemning af koncentration og afslappet ro udgår fra den lille over-skuelige spilbase. Harris drikker te, syr og trækker af og til ting op af sybordets små skuffer eller finder dem frem i kurven, der står ved hendes fødder.

Konens ønske går i opfyldelse. Op af kurven finder Harris en lille, 10-12 centimeter stor dukke, som sidder i en blomst. Tommelise får en gyngetur i koppen, dens vugge. Den slår kolbøtter på bordet. Den leger og tiden går. Lykkeligt. Indtil den dag skrubtudsen (som også tages op fra kurven, som et grønt glinsende

handsketøjdyr med lyn-låsmund) springer frem, hopper op (på bagsætstykkets overkant), får øje på Tommelise og nupper hende i et snuptag for at bringe hende som kone til sin skrubtudsesøn.

Blid og opmærksom

Et for et finder Bende Harris eventyrets forskellige fugle og dyr frem i spillet, der skiftevis foregår på sybordet, i kurven, på kurvens kant og i baggrunden på sætstykkets overkant.

Tommelise sejler hen ad floden (s blå stof) på et åkandeblad. Flyver med sommerfuglen. Hun møder de to oldenborrer (med skinnende fingerbølben og knappenålsølehorn) som nedgør Tommelise så meget, at hun til slut selv synes, hun er styg og grim. Hun kommer forfrossen og sulten med ned i markmusens hule (kurvens indre). Og hun oplever muldvarpen, der hader sol og blomster, inden hun redder svalen, som til sidst tager hende med til sydens hvide marmoraladser og frodige blomsterranker, hvor hun udvælger sig den aller-

smukkeste blomst, der viser sig at gemme på den lille prins, der er konge over alle blomster.

Tommelise bliver dronning, og med et »Snip, snap, snude, nu er den historie ud«, afslutter Harris H.C. Andersens eventyr.

Bente Harris fortæller blidt og opmærksomt og spæder farlighed til dér, hvor den nu optræder i eventyrets handling. Med H.C. Andersen fortæller forestillingen, at vi skal gå gennem meget, før vi kan finde lykken, før vi kan nå til drømmeprinsen. Men det er svært rigtigt at mærke denne eventyrets bagvedliggende pointe. For ikke at tale om Teater Konkyljes begrundelse for at spille eventyret.

Det virker, som om eventyret i for høj grad bliver ufortolket videreformidlet. Og det er et problem, at alle de mange håndarbejds-mæssigt fint udførte fugle, blomster og dyr tager fokus som stofflige kreationer, snarere end som objekter der er medbærere af eventyrets helhedssens.

Kirsten Dahl

Tyndbenede mestre

Sportsverdenen rummer drama. Masser af drama; og bevægelse – selvfølgelig. Det er udgangspunktet for Uppercut Danseteaters nye forestilling, »Champions«. Og det er vidunderlige dansere, som sendes ind i arenaen, men desværre er dansen for letbenet

ANMELDELSE

Uppercut Danseteater: Champions. Koreograf: Anja Jørgensen. Komponist: Thomas Sandberg. Dramaturg: Thomas Malling. Scenograf: Jane Wessely. Dansere: Anja Jørgensen, Louise Seloy, Martin Jensen, Mark Mouritsen. Aldersgruppe: fra 6 år.

Det er en firkant, afgrænset af den afskærmning, man normalt bruger til vejarbejde. I denne sammenhæng bliver det en arena, som giver plads til ekstrem sportsudøvelse, til Uppercuts unge ensemble, der træder ind og leverer varen – simpelthen. De mestrer moderne dans,

(den poetisk, råstærke Louise Seloy,) jazz, (den sexede Anja Jørgensen) capoeira (nuttede Mark Mouritsen, som måtte give mange autografer bagefter) og break (ironiske og humoristiske Martin Jensen). Samtidig kan de styre en bold og give den i bedste fægtstil. Det hele er koreograferet og sat sammen som et gnidningsfrit pop-program af den slags, som man ofte ser flimre over TV3 eller MTV skærmen. Et valg af æstetik, som man kan betragte som et plus eller et minus. Afhængigt af, hvordan man ser det.

Tynd historie

Jeg hører til den gruppe af publikum, som holder

meget af dans – også af den rene opvisningsdans. Hvis bare man vover at kalde den ved navn. I dette tilfælde har folkene bag forestillingen fundet et par tynde intriger og jalousi-kampe at hæfte fortællingen op på. Det er noget med, at man – også i sportens verden – kæmper for at vinde og noget med at kvinderne kæmper om mændenes gunst.

Hvis det er historien, så er den for tynd, og som publikum kæmper man for at følge med. Man forvirres af de skiftende små-intriger og kampe og ender med at give op. Og det er vist ikke meningen.

For mig ville det have været en lettelse, hvis man enten havde stået ved, at

Der er fart og farver over danserne i sportsstykket »Champions«, men en rigtig forestilling er det knapt.

Foto: Jens Hemmel

det her det er blot opvisning – hvilket helt sikkert har sit store og glade publikum. Eller hvis man havde taget sit ønske om at formidle en historie om kamp,

venskab og svigt på vejen mod sejrsskamlen alvorligt og lavet en forestilling med større tyngde.

Som det er nu har forestillingen placeret sig mellem to stole, og der står den hjemløs og råber på en grund til at blive danset. Og det er altså synd. For både det dansemæssige, det bredere bevægelsesmæssige, det musikalske råmateriale er så rigeligt til at få øje på. Også for børnene, som jeg så forestillingen sammen

med. Vi fik alle lyst til at bevæge os, og jeg tør vædde med, at legen i skolegården var lidt vildere end dag end ellers.

Så det hele er der. Det skal bare sættes sammen, så det fanger og bliver til en rigtig forestilling. Kom så Uppercut! Tag dog en runde til. Derefter vil »Champions« lande sikkert på sejrsskamlen.

Lone Nyhuus

Det giver som vanligt pote for Barkentins Teater, at hunden Madsen, der i stykket hedder Sussi, men bliver kaldt Bob (!), er med i forestillingen. Foto: Barkentins Teater

Tvang for to og fire ben

Barkentins Teaters forestilling om tvang er drilsk, men også for drævende

ANMELDELSE

Barkentins Teater: Pas de deux – en hund i et spil kegler. Tekst: Michael Ramløse. Instruktør: Hans Henrik Clemensen. Scenograf: Tora Winther. Medvirkende: Ole Barkentin Lauritzen og Madsen. Susis stemme: Vigga Bro. Aldersgruppe: 6-12 år.

Tæt på publikum i et lille spartansk møblement gjort af et Grønland-inspireret sætstykke, et køleskab, en lænestol og et lille klapbord med hvid dug og en buttet rød transistor-radio, huserer Rudi med sin hund Bob. Af væsen og ydre tager Rudi sig ud som en ganske almindelig jævn mand. Han har arbejdstøjet på – blågrå Kansas kedeldragt og kasket med kvast. Og han siger tingene meget direkte og fortroligheds-vækkende. Bob er en rigtig spillevende hund. Lille og lavbenet, hvid med mørke pletter, og ikke af den mest energiske slags, hvilket passer som fod i hose med den historie, vi langsomt føres ind i. Rudi har nemlig et hundeslæde-træningsprojekt for med Bob.

Rudi har studeret bøger om Grønland og fundet en alt for stor rød slædesele frem. Nu skal Bob, der tillige har ligget til kulde-træning i køleskabet (!), til slædetræning. Nok engang. Men Bob har hverken lyst eller krop til det. Det fremgår af spillet og vi hører det senere, når Vigga Bro lægger stemme til Bobs tanker. Og netop i de mangler ligger 'pardans-pointen'. Godt inde i forestillingen forstår vi, hvorfor forestillingen – oversat til dansk – hedder »Trin af to« eller »Dans udført af to i en ballet« og har undertitlen »- en hund i et spil kegler«.

Det letter og giver en a-ha oplevelse. Budskabet står klokkeklart: man skal ikke presse sine egne ambitioner ned over andre. Det er forkert, ubehageligt, og hæsligt for den, det går ud over. Det dræber al lyst og

liv. Man skal åbne øjnene og være lyttende over for hvem andre er, og også lytte til, de projekter, man selv har gang i. Det give et meget mere nutidsnært og lystfyldt liv.

Samme tvang

Det, vi finder ud af, er, at Bob og Rudi har oplevet den samme tvang. Som barn blev Rudi presset af sin mor til at gå til ballet, selvom han var for tyk, havde dårligt ben og manglede både evner og lyst, eller som danselærerinde Frk. Holm udtrykte det: »Han vil aldrig blive god til det og han kan heller ikke lide det«.

Nu overfører han »overgrebet« på Bob. Og ligesom han selv blev frataget sit rigtige navn og altid blev kaldt Rudi, kalder han sin hund, der i virkeligheden er en hunhund og hedder Sussie, for Bob, fordi han synes det er sjovt og fordi det letter hans opdragelsespraksis (demonstrerer stolt hvor let og fikst det fx er at sige »Hop op Bob«, »Top Bob«, og »Stop Bob«).

Michael Ramløse har altså skrevet en drilsk og dramaturgisk snurrig tekst. Ole Barkentin Lauritzen får tekstens humor frem, når han parodisk svanser med de ekstra small røde trikotbukser foran sin mildest talt noget større livvidde, og han giver med smertelige råb de alvorsfyldte passager et næsten terapeutisk skær. Og endelig sørger Hans Henrik Clemensen med små tegn (drej med kasketten) for, at vi er med på, hvem Lauritzen spiller: Rudi som dreng, hans mor, eller Rudi i nuet.

Trods de mange velgjorte ting virker »Pas de deux« alligevel for drævende. Det er som om der er for mange uens krydderier i 'retten'. Forestillingen slipper ikke rigtigt godt fra at parre en naturalismetung scenografi med en spillestil, der noget »urent« kombinerer alvor og sjov, og som også undervejs går død i sin kommunikation med publikum.

Kirsten Dahl

ANMELDELSE

Teatret Artibus: Man kan aldrig vide. Manuskriptfatter og komponist: Sven Ørnø. Instruktør: Flemming Holk. Scenograf: Niels Secher. Medvirkende: Annette Holk, Niels Lund Boesen og Margit Szlávík. Aldersgruppe: 8-12 år.

Det gælder om at beskytte sig, komme i dækning, holde sig på afstand og låse døre for alt det fremmede. Det fremmede er væmmeligt, ondt og farligt. Pr. definition. Sådan er det bare. Det, som vi ikke kender til, er farligt, forbudt, og bestemt ikke noget vi snakker om. Artibus' nye forestilling, som meget oplagt har titlen »Man kan aldrig vide«, handler om, hvordan vi klammer os til det kendte og ikke tør lukke det fremmede ind.

Helt i tråd med forskningsstemaet udspiller handlingen sig i en låsesmedsfamilie mellem en mor og hendes søn, Thor. Som de eneste i byen ernærer de sig ved at lave nøgler. De laver nøgler til alles huse og til byens store port.

Det er snart Thors fødselsdag, og der er en pointe i at Sven Ørnø, som har skrevet teksten, åbner forestillingen med Thors løfte til sin mor om, at han nok skal overtage det gamle og betroede nøgle-erhverv, og desuden gør meget ud af at mor og søn næsten ikke kan komme til for hinanden med replikker, der bekræfter deres nærhedsrelation.

For forestillingen fortæller også Thors udviklingshistorie – hans løsrivelse fra moren, hans fravalg af nøgle-jobbet, hans farvel til byen, hans lyst og parathed til at søge nye steder hen.

Hvis bageren taber et æg, hanen galer tre gange, og Thors snøreband knækker, så er det sikre tegn på at noget væmmeligt vil ske. Det vrimer med overtro og varsler som skaber uro og angst.

Og der sker uventede ting netop den dag i den lille by, som ellers altid har været forskånet for den slags »angreb« udefra. Et voldsomt uvejr rammer byen, og taget på bagerens hus blæser ned. Men ikke nok med det. En stor, underlig fugl lander lige udenfor låsesmedens hus. Lige udenfor døren med den lille glughulslåge, som Thor og hans mor angste stikker hovedet ud af og altid sen-

Margit Szlávík som ulykkesfuglen og Niels Lund Boesen som Thor, hvis mor, Annette Holk, lurer i baggrunden. Foto: Henrik Friis

Men ulykkesfuglen er ikke til at komme udenom. Den bliver siddende, hvor den landede. Og den virker dragende på Thor. Den synger mærkeligt, gør ham nysgerig på det fremmede og giver ham udlængsel.

Intenst spil

Annette Holk og Niels Lund Boesen danner med et intenst spil det mor-søn-symbiotiske par, der brydes af Margit Szlávík sorte og sært syngende fugl. Niels Secher har skabt et dystert og metallisk tungt forsknings-hjem, hvis mure tilslut vælter bagud, som tegn på opløsningen af de gamle sæder.

Handling i mere traditionel forstand er der ikke

særlig meget af i »Man kan aldrig vide«. En del vil nok føle sig udfordret – og måske provokeret – fordi det, som foregår, foregår på så (abstrakt) filosofisk et plan.

Forestillingens styrke er dens fortættethed og dens spændende og relevante tematik. Svagheden er den næsten dystre grundtone. For selvom der er passager af lethed, og selvom forestillingen ender med en slags forløsning, en slags udfrielse fra fremmedfrygten hos Thor, ligger der en aura af ikke befriende mærkelighed og tyngde over udtrykket, som man får lyst til sprøjte lidt humør og uhøjtidelighed ind i.

Kirsten Dahl

Filosofisk fremmedfrygt

Fortættet og dystert spil i Artibus-forestilling om angsten for det fremmed og trangen til løsrivelse

Randers Egnsteater: Det er ganske vist. Manuskript: Lisbeth Knopper Lindblad. Iscenesætter: Marianne Andreasen. Scenograf: Niels Secher. Komponist: Jan Møller. Medvirkende: Lisbeth Knopper og Jan Møller. Aldersgruppe: 4-9 år.

Ham, der skriver historien er ikke færdig endnu, men vi kan godt gå stille ind«. Lisbeth Knopper suger opmærksomhed til sig som hun står foran døren til spillerummet i fuldt prinsesseskrud med proptrækkerkrøller, krinolinekjole, øjne på stilke og en tyssende finger foran den rosenrøde mund.

Indenfor sluses vi varsomt og elegant ind i Randers Egnsteaters H.C. Andersen-forestilling »Det er ganske vist«. Lisbeth Knopper peger på den mand, der er på scenen (Jan Møller) og hvisker: »Der sidder han, H.C. Andersen. Men lige om lidt spiller han harmonika«. Snart efter fylder en harmonikaakkompagneret »Hist hvor vejen slår en bugt« rummet, og Knopper fører forestillingen videre med et understøttende: »For udover eventyr skrev H.C. Andersen også mange sange«.

Lisbeth Knopper Lindblad som fortælleren, undertøttet af Jan Møllers medspillende musikalitet. Foto: Søren Pagter

vil være med og næsten ikke kan vente til forestillingen når dertil, hvor den bliver svane.

»Prinsessen på ærten« vil nok også blive husket af mange, fordi Lisbeth Knopper Lindblad, da hun pludselig under eventyrfortællingen »opdager«, at hun mangler dynerne til prinsessens seng, spørger børnene, om der er nogen af dem, som kan undvære deres små siddepuder. Siddepuderne stables på en stol, ærten kommer nederst og eventyret forsætter med et publikum, som føler og reelt også har bidraget med noget til spillet.

Niels Sechers kinesiske æske af en skrivepult er en gevinst. Ud af skuffer og op af låg trylles universer og rum. Møblet er rum for digterens barndomshjem, for Det Kongelige Teater som Andersen så og siden søgte ind på, og kulisser til fx eventyret om »Kejserens Ny Klæder«.

»Det er ganske vist« betoner ikke nogen farlighed eller større alvor. Forestillingen underholder og gør indtryk som en lys og imødekomende fortælleteateroplevelse.

Kirsten Dahl

Lys og livfuld leg med digteren

Lisbeth Knopper Lindblad får fortalt et og andet om H.C. Andersen og hans eventyr i en underholdende forestilling

På bare 45 minutter får forestillingen i Marianne Andreasens afvekslende og humorfyldte iscenesættelse fortalt en del biografisk om H.C. Andersen og trukket flere af hans eventyr frem.

Hans Christian præsenteres som en selvoptaget særting, der end ikke som

gammel holder op med at klage over tandpine. Digterdrengen, der voksede op i skomagerhjemmet havde store fantasi og eventyrvener. Med ord og toner hører vi, at han var en mand, der kunne skrive sange. Og på fortællingen og på sætstykkernes store

gækkebreve, forstår vi, at han var et menneske, der også holdt af at lave papirklip.

Gummiansigt

Det er en fornøjelse at følge Knoppers gummiansigtsmimik og afvekslende stem-

meføring. Både som fortæller og som dukkefører. Især tryllebinder en ælling-hånddukke, som Knopper fører ganske charmerende. Dens små pikante hovedkast for at få de lange ællingelokker væk fra øjnende og dens »cremede« næb-bevægelser er helt uimodståelige. En ælling som med rette får god plads. Den lukker op til eventyret om »Den grimme ælling« og er samtidig et godt og for børnepublikummet lettilgængeligt billede på personen H.C. Andersen, fordi den på en dejlig naiv og barnlig måde så gerne

Teatergruppen Batida: Farvel Thomsen. Forfatter og instruktør: Søren Ovesen. Scenograf: Annika Nilsson. Komponister: Erik K. Christensen og Batida. Medvirkende: Simon Holm, Karen Rasmussen og Per Thomsen. Aldersgruppe: 3-8 år.

Lonnie keder sig. På 6. sal i et 14 etagers højt hus sidder hun helt alene i en næsten tom lysegrøn lejlighed, mens lydene fra de omgivende lejligheder siver ind gennem væggene. Der er liv kan vi høre. Nogen støvsuger, rasler med papir, småsnakker og spiller musik. Når hun møder de andre beboere på trappen – som nærmest alle hedder Thomsen – hilser de bare og siger »God-dag« og »Farvel«.

Men en dag sker der noget: Lampen i loftet begynder at blinke og dens blinken udvikler sig til en leg, hvor Lonnie pludselig kan styre blinkeriet. Problemet bliver til en leg – en fin lille pointe. Siden støder magi af en noget mere mystisk art til. Ind gennem væggen til Lonnie kommer et stort blågrønt æg (som

En på Skallen

Der er masser af musik og humorfyldt skyggespil, men Batidas »Farvel Thomsen« farer vild i sin egen historie

hun kalder Skalle) og en højhælet damesko.

Lonnie har fået noget at tage sig til. Hun vil finde æggets mor og skoens ejermand og drager derfor rundt i ejendommen. Det bliver til en rejse med masser munter musik og triste sange. Med skyggespil på bagvægstæppet. Og med

fugle, dyr og sære skabninger, der pludselig skyder ned gennem lofter, ud gennem vægge eller frem i kælderrum.

Svære relationer

Musik er der masser af. Simon Holm, Karen Rasmussen og Per Thom-

sen behersker tilsammen både mundharpe, kontrabas, guitar, trækbasun, fløjte m.m.. Skyggespillet (som først og fremmest viser Lonnies vandring op og ned af trappen ved at bevæge billedet bag Karen Rasmussen, som selv står stille) er ikke det store kunststykke, men dets naivitet har

humor. Og de mange stofflige kreationer er udmærkede lavet og især deres entré overrasker. Mest opsigtsvækker de meget lange og ultratynde Flamingoben, den næsten gulv-til-loft-store pingvin, og æggets mor, som viser sig at være noget for sig: En fokuskrævende lårkort kvindetøjsklædt mand med fjerduns-stritten-de ølvom, store hængepatter, opstopperbagdel, prik-kede ben og orangebrunt uldtothår.

Men historien går både død og farer vild. Undervejs bliver man hvirvlet rundt i en forvirredsskabende søgen efter mening, og til slut sidder man med en underlig fornemmelse af ikke rigtigt at kunne forstå, hvad det hele er gået ud på.

Det fremgår klart nok, at »Farvel Thomsen« handler om at skabe mening. Om at bryde og sige farvel til ensomhed og kedsomhed, og om at sige ja til kærlighed. Forestillingen fortæller, at noget af det allervigtigste er at have en ven. Og den viser, at man kan spille sig glad, men at musik ikke kan erstatte menneskelige

relationer.

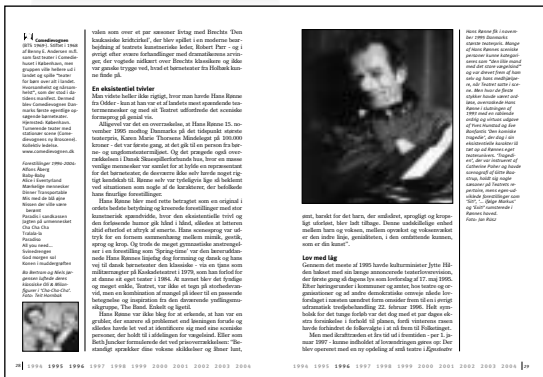
Problemet er, at det grundlæggende er svært at tro på Lonnies relation til Skalle. Hvad er det som gør, at hun lynhurtigt kommer til at holde så meget af ægget, der bare er en hovedskal og et sæt dinglende blå ben? Når den mærkelige biologiske mor tager Skalle til sig og Lonnie igen er alene, synger hun længselssange (»Lille æg, bare du var hos mig« og »Verden er grusom og slem uden et æg i sit hjem«). Hun er med til fysisk at rykke så meget i Skalle, at dens hovedskal skilles fra kroppen.

Da Skalle tilslut helt af sig selv som fuldvoksen mand opsøger Lonnie, opstår der sød musik og en fælles lyst til at gå sammen ud i verden. »Skalle, du er min allerbedste ven. En flot fyr af et æg at være«, siger Lonnie. Skalles skal flækker, de to forenes. Optimistisk og sødt. Men det kunne nu have været rart at se, hvad deres relation beror på. Udover savn og ensomhed alene.

Kirsten Dahl

Gitte Kath, plakatkunstner, scenograf, instruktør m.m. hos Møllen, står for bogomslaget

For det største i de mindste

Et citat af Ray Nusslein og en bog af Carsten Jensen

Af Bjørn Lense-Møller

Carsten Jensen har, ikke mindst som redaktør af denne avis, vedholdende udstillet de beskudne arbejdsvilkår børneteateret har og de anslag mod dem, der tilmed med mellemrum udtænkes fra lovgivers side. Han har nu lagt et ti-år til den børneteaters krønike, han udgav 1994 i anledning af BTS's første 25 år med titlen »Intet spil for galleriet«.

Det er på en måde sin sag at anmelde den i denne læserkreds, som umiddelbart burde gribe den og læse sin egen historie, som er en stolt historie. Et ti-år med store sejre, med slemme tab, med en levende intern debat, der ikke har nogen parallel andetsteds i teaterlivet, og en demonstration af uudslukkelig styrke ved en stadig og kvalitativt interessant tilvækst.

For nu at starte i det ydre: Det er en pæn bog, fin lay-out med en klar og letlæselig sats. Den er godt illustreret med forestillingsbilleder, der vækker gode minder og nogle ærgrelser over det, man ikke fik set. Marginen er brugt til nogle meget nyttige små faktoprættelser af teatrene – der er blevet plads til rigtig mange – og et tilsvarende antal udmærkede beskrivelser af enkeltforestillinger. Den har et fint minileksikon over begreber og institutioner og en fortsættelse og udbygning af de statistikker og andre oversigter, der stod i den første bog. Den er blevet mere af en nyttig håndbog. Enklere at slå op i, og jeg er helt charmeret af den vandrette linje med de ti år nederst på hver side, der som en anden metropolan hele tiden fortæller, hvor man er i fortællingen og gør det let at finde tilbage.

Carsten Jensen er en fin fortæller med et dejligt enkelt sprog, der sammen med stor indsigt bærer den roligt fremadskridende beretning. Der er en fin tone af sympatisk forståelse af det meget, der er sket internt, ikke mindst stridigheder om godkendelse af refusionsberetti-

Carte Blanche

(BTS 2003-) Carte Blanche blev stiftet i 2000 af Sara Topsøe-Jensen i forbindelse med produktionen af teatrets første forestilling, 'Var der en gang'. Performanceteater med poetisk billedsprog i en fortællestruktur med elementer fra drømme og børns leg. Hjemsted: Viborg. Egnsteater i Viborg Kommune og Viborg Amt. Forening. Kunstnerisk leder: Sara Topsøe-Jensen. www.teatret-carteblanche.dk

Forestillinger 1994-2004:
Var der en gang
Du milde himmel
Forestillinger i et hvidt skab
Mit loft under himlen

Seimi Nørregaard og Sara Topsøe-Jensen i 'Du milde himmel' fra sæson 2001-02, instrueret af Mads Hammer.
Foto: Peter Mark

26 | 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004

gelse, teaterpoliti og sådan noget. I det hele taget er tonen venlig, selv i afsnit om diverse politiske idiotier er fremstillingen let hoveddrystende ironisk, hvor den berettiget kunne være både vred og skarp. Den er dog nok skærpet lidt i forhold til bog nummer et.

De sidste cirka 20 sider er en glimrende opsummering af børneteaters placering eller snarere mangel på samme i kunstverdenens og den politiske bevidsthed. Der tegner sig en lang række problemer, konfrontationer i den nære fremtid, som det er klogt at gøre sig bevidst og forberede modtræk til.

Jeg holder meget af Jens Münsters beretning (side 126 ff) fra festivalen i Lyngby om en mor, der kommer ud fra Gruppe 38's »Hans og Grete« og med stigende irritation forsøger at få sin syv-årige pøde til at være med på, at forestillingen var sjov. Der er selvfølgelig den mulighed, at

Festivalen og dens forestillinger var som sådan en udmærket anskuelsesundervisning i, at dansk børne- og ungdomsteater også kunne begå sig flot kunstnerisk med egentlige voksenforestillinger. Og det konkrete baltiske samarbejde kunne ses som en bevidst forløber for de kommende tiltag fra vestlige politikeres side frem mod de 'halvnordiske' landes indtog i det europæiske fællesskab.

Marx sidder over

Odense-festivalerne var mest for voksne i form af et fåtal lokale borgere og en flæthed af tilrejsende teaterfolk, der så forestillinger og brugte festivalens mange seminarer og workshops til at blive klogere og snakke teater og vilkårene for scenekunstens virke.

Til gengæld var de små og lidt større børn på plads hvert år, når der blev blæst til festival i Horsens i september.

Og mens børneteaterfolk ved slige festivale lejligheder talte om, at det egentlige politiske og dogmatiske pædagogteater havde måttet vige pladsen til fordel for mere kunstneriske satsninger, konkluderede to udsendte observatører fra 'kloge' aviser med glæde, at Karl Marx var røget i arkivet, og at poesien havde vundet over klassekampen i efteråret 1995.

Pernille Steensgaard fra Weekendavisen kunne dog stadig krumme tæer over "så demonstrative budskaber, at det gør ondt i øjnene på en voksen" - og ironisere over, at børns optagethed af forestillingerne ikke uden videre blev taget for gode varer.

"Underholdning er et ord, der ligger helt uden for det politisk korrekte fagsprog i børneteatrene. Trylleri, gøgl, fallden på halen og 'har I set hvor trolden gik hen' betragtes som lefleri af primitiv art", lød det fra Steensgaard, der også tilstod, at hun havde set på børnene og deres reaktioner under forestillingerne, "selvom det er et forbudt udtryk", som hun formulerede det efter at have forlæst sig på udsagn om, at der ikke nødvendigvis var tale om godt børneteater, bare fordi man kunne se børnene give udtryk for morskab.

Men: "Det bedste, der er sket, siden jeg selv sad i mørket i 70'erne, er, at de dræbende politiske budskaber er væk. Arbejderne er væk, kapitalens håndlangere og magtens lakajer er væk (...). Teatrene er gået fra det politiske til det personlige. Fra klicheer med høj hat og fede cigarer til børns drømme og fantasi. Det er dig, det handler om, ikke klassekampen".

Informations Anne Flindt Christensen fulgte med i erindringsgrumme 70'er-fodspor: "Jeg kan ikke huske, om

moderen har et begrænset ordforråd, men jeg læser den som udtryk for en udbredt blindhed for, hvad det er for et univers, børneteateret har skabt. Den samme manglende forståelse, der hidtil har ligget bag næsten alle store teatres særlige satsninger for børn, der altid – af salgsmæssige grunde – har været henvendelser til forældre-, for ikke at sige bedsteforældrepublikummet med dramatiseringer af historier, de kender, og som oftest bliver uskyldiggjorte i de sceniske bearbejdelser. Var det sjovt?

Min respekt for kulturministerens kunstforståelse er, for at sige det pænt, beskeden, og selv om han nu har læst denne bog, må man frygte, at han, med sit ønske om at forpligte og ekstrabetale de store teatre til at spille for børn, er på var-det-sjovt?-linjen. Men måske har læsningen givet en større forståelse for de dybe værdier i det egentlige børneteater, og at det er derfra en eventuel udvikling skal sti-

*Teater Lampe charmerede både små og store be-
tragtere ved festivalen i
Horsens i 1995 med sin
'Av for katten', der var be-
regnet for de 3-8-årige og
forholdt sig dejligt
opædagogisk til lyster og
pligter i hverdagen.
Susanne Oldenborg hav-
de instrueret i en sceno-
grafi af Marianne Jør-
gensen. Anne Nøjgård,
uddannet fra Skuespiller-
skolen ved Århus Teater,
var både kunstnerisk le-
der og spiller i Lampe, der
op gennem 90'erne med
succes arbejdede med at
raffinere kombinationen
af skuespil, dukker og
animation.
Foto: Svend Erik
Sokkelund*

skuespillerne brugte ordet 'kapitalister' - dengang kendte jeg vel knap ordet. Men jeg husker glimrende, hvordan børneteater var noget aldeles vederstyggeligt, der skulle undgås". Men også hun glædede sig over 90'ernes børneteater og deres "professionelle krav til kvalitet" - også når det gjaldt aldersgruppeorientering og brug af "rigtige scenografer" - og så noterede hun sig ligeledes, at "følelser er in. Horsens-forestillingerne viste i hvert fald, at klassekampen i børneteateret har det skidt. Det bliver ikke rigtig til noget med de firkantede manifeste og programerklæringer. Til gengæld blomstrer poesien. Følsomheden stortrives, og næstekærligheden vinder".

Nu var Horsens-festivalen anno 1995 ikke det store, forkromede vendepunkt for børneteatrene livtag med kapitalismens ondskab, men blot endnu en markering af, at teatrene fulgte den generelle samfundsudvikling og de samme tendenser, som man kunne se i litteraturen, på film og tv osv.

Og teater med politisk betoning var langt fra yt - heller ikke det år i Horsens. Således tog Fair Play på såvel festi-

bliv lidt mere omhyggelige med, hvor I sætter fødderne i blomsterbedene. Det skulle nødig blive nedtrådt spinat alt sammen.

Bjørn Lense-Møller (f. 1925) var formand for Teaterrådet 1984-88 og 1991-95. Han har i sin lange karriere i Danmarks Radio været chef for TV-teateret og Radioteateret.

Carsten Jensen: For det største i de mindste - et strejftog gennem dansk børneteater 1994-2004. Udgivet af BørneTeaterSammenslutningen. I kommission hos Forlaget DRAMA. 208 sider, 125 kroner. ISBN 87-7865-497-1. Rigt illustreret, mange registre. Kan købes hos DRAMA eller boghandlere.

Bogen er en selvstændig opfølgning på »Intet spil for galleriet - et strejftog gennem dansk børneteater i 25 år«, som udkom i 1994.

Med Mikkelsen i Hofteatret

BTS holdt bogfernisering i flotte rammer og med kulturministeren som prominent deltager

Det er med stats- og rege- ringsgaranti ikke ret mange bogudgivelser, der følges på vej af kulturministeriel deltagelse ved bogferniseringen, men det var lykkedes BørneTeaterSammenslutningen (BTS) at få Brian Mikkelsen til at møde op på udgivelsesdagen 16. april for bogen »For det største i de mindste«.

Det fandt sted det umanerligt smukke Hofteatret, der passende nok også kun ligger få scene-længder fra Christiansborg og lidt flere fra Kulturministeriet.

Ministeren bedyrede sågar i en lille tale, at han skam havde læst hele bogen aftenen forinden - herunder alle ordene om sig selv - og glædede sig på børneteaterets vegne over, at man på denne måde fik dokumenteret sin historie.

Historie selv emmer ud af alle hjørner af det gamle kukkaseteater ved Christiansborg Ridebane, der nu er teatermuseum, men altså også lægger rum til diverse kulturelle arrangementer. Og denne dag, der også faldt sammen med dronningens fødselsdag, kunne man så høre BTS-formand Michael Ramløse ord om, at da børneteateret var stort set fraværende i de eksisterende bøger om dansk teaterhistorie, måtte man jo selv sørge for at udgive dem.

De små taler blev fulgt op af oplæsning af udvalgte passager fra bogen af skuespillerne Bodil Alling og Hans Henrik Clemensen - samt gode ord om børneteaterets placering i børnekulturen fra Bente Buchhave, Børnekulturens Netværk.

Batida spillede op til bogfernisering på Hofteatrets gamle scene

BTS-formand Michael Ramløse holder tale og kulturminister Brian Mikkelsen (nr. to fra v.) lytter

Bodil Alling og Hans Henrik Clemensen diverterer med dramatisk oplæsning
Fotos: Ditte Valente Sørensen

muleres. Så gerne af og til ind i rigtige teaterhuse, bare ikke for store.

Der er mange eksempler på, at æstetisk oplevet erkendelse er langt mere dybtgående, eksistentiel end almindelig fornuftsåret erkendelse, der ofte er en tillært erkendelse. Det er det første godt børneteater byder på med sin repekt for børn som fuldgylde mennesker i deres egen ret. Børn er ikke ufuldstændige voksne. Hvis det endelig skal være, er vi voksne snarere - på oplevelsessevnen - mere eller mindre kvæstede børn.

Bogen her er et nyt og meget læseværdigt kapitel til bekræftelse af de æstetiske og menneskelige værdier, der i løbet af godt 30 år er skabt af dansk børneteater, og som har stor international opmærksomhed. Læs den I, som selv er en del af historien, og bliv stolte og vagtsomme, og læs den I, som er del af den politiske beslutningsproces og

NOTER & NAVNE

Fra billedarkivet: Da Gadesjakketeater cyklede derud af og havde styr på tingene i sæson 1991/92: Anne Abbednæs, Ole Funch, Morten Øberg, Jan Foss, Pia Gredal, Kåre Larsen, Susanne Demuth Rasmussen, Mads Bischoff, Jan Schønemann og Steen Poulsen. Foto: Niels Nyholm

Gadesjakketeater er væk

Bestyrelsen for det odenseanske teater Gadesjakketeater måtte 9. marts i år erklære teatret for lukket. Manglen på økonomisk styring betød en manko på 1,2 millioner kroner, som Odense Kommune ikke ønskede at dække. Og dermed var konkurrencen en realitet og 27 års virke bragt til ende.

Teatret startede i 1976 med blandt andet gadeteater og blev siden kendt for nogle store og engagerede medspils- og workshop-projekter, men også for en lang

række børne- og ungdomsforestillinger.

Med ansættelsen af Peter Bensted – der kom fra det multikulturelle teater Terra Nova i København – som teaterleder ændrede teatret fra sæson 2002-03 profil. Nu drejede det sig især om eksperimenterende teater på tværs af genrer og aldersgrænser og internationale samarbejdsprojekter for unge og voksne.

De strukturelle og kunstneriske ændringer i teatret betød også, at de fleste

faste folk måtte forlade teatret. Flere af teatrets gade- og ungdomsforestillinger blev og bliver nu spillet i regi af Randers Egnsteater.

Gadesjakketeater var frem til den ret pludselige lukning lille storbyteater i Odense og holdt til i Teaterhuset sammen med børneteateret Skægspire og Den Fynske Opera, ligesom man også var aktiv i afviklingen af den biennale Teaterfestival i Odense.

Eva Jørgensen fortsætter sin teaterkarriere som rektor. Foto: Mads Madsen

Eva Jørgensen skal være rektor

Eva Jørgensen, 51, bliver ny rektor for Skuespillerskolen ved Aarhus Teater. Hun overtager formelt posten fra Hans Rosenquist til august, men har været tilknyttet skolen siden 1. april.

Eva Jørgensen har glørværdig fortid i gruppe- og børneteater, og har senest været et engageret medlem af UBOT, Udvalget for Børneteater og Opsøgende Teater fra 2000-04. Hun er uddannet som sceneinstruktør på Statens Teaterskole i 1974-1978, har iscenesat over 50 forestillinger og skrevet 13 opførte skuespil. Desuden har hun undervist på Statens Teaterskole og skuespillerskolerne ved Odense og Århus Teater. I årene 1997-2001 var hun kunstnerisk og administrativ leder af Bådteatret.

Kongelig opfordring

Dramatisk Bibliotek, der hører til under Det Kongelige Bibliotek, retter nu en prisværdig opfordring til landets børneteatre om løbende at lade deres teatertekster/forestillingsmanuskripter registrere her.

Dramatisk Bibliotek har gennem mere end 60 år indsamlet tekster, opført på danske teatre og vil meget gerne også kunne dokumentere børne- og ungdomsteatrenes repertoire.

Opfordringen kommer fra stedets forskningsbibliotekar, dr. phil Knud Arne Jørgensen (email: kj@kb.dk), og adressen er: Musik- og Teaterafdelingen, Det Kongelige Bibliotek, Postboks 2149, 1016 København K.

Se mere om Dramatisk Biblioteks virke på hjemmesiden www.kb.dk/kb/dept/nbo/ma/dram-bib

Også Odsherred Teatercenter/Institut for Ny Scenekunst og Teatervidenskabeligt Institut har forsøgt/forsøger at få lidt samling på børneteatrene virke, men her er altså en konkret opfordring, som man ikke bør sidde overhørig.

Børn som målgruppe

Fagligt Forum for Børnekultur, der er et netværk for organisationer, som arbejder med kunst for og med børn, arrangerer 23. september i Musikhuset i Hellerup en konference om »Børn som målgruppe for

kunst og kultur«. Den afholdes belejligt nok midt i Skolekoncertfestivalen i Gentofte 22.-24. september (se mere på www.skf2004.dk).

For yderligere oplysninger om selve konferencen, kontakt LMS – Levende

Musik i Skolen (ims.dk/tlf.86.19.45.70).

De øvrige deltagere i netværket er Teatercentrum, Dansk ASSITEJ, Dansk IBBY, Dans i Uddannelse og Landsforeningen Børn, Kunst og Billeder.

Børneteaters Debatforum

I forbindelse med Horsens Børneteaterfestival afholdes der som sædvanlig

BØRNETEATRETS DEBATFORUM

Fredag den 17. september 2004 på Horsens Ny Teater

med temaet
Fokus på Formidling

Program foreligger snarest.

Arrangementet henvender sig til arrangører, personer fra teaterfaglige institutioner samt det kunstneriske og administrative personale på teatrene.

Deltagergebyr kr. 375,00 pr. person incl. forplejning.

Der er begrænset antal pladser.

**Få mere at vide hos
Kultur- og Fritidsforvaltningen, Horsens Kommune
på telefon 7629 2308 - E-mail: kulal@horsens.dk**

Besøg også festivalens hjemmeside
www.boerneteaterfestival.horsens.dk

Håbets Pris

Institut for Folkeligt Teater uddeler vanen tro sin pris i pinsen, i år søndag den 30. maj. Årets prismodtager er teaterpædagogen Finn Hesselager, der har været lærer for en hel generation af danske skuespillere og gennem en snes år har forfinet kunsten at gøre skuespilleren nærværende på scenen. Finn Hesselager er selv

uddannet på Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 1971 og har bl.a. arbejdet på Svalegangen, inden han blev leder af børneteateret Filuren i Århus i 1976 og siden fra 1981 underviser på sin gamle skole. Fra 1995 har Finn Hesselager haft sit eget undervisningssted i Nørre Snede.

Finn Hesselager – modtager Håbets Pris, der gives til en person eller et teater, som har arbejdet for det menneskelige håb og mod vanetænkningen.

Net og ligetil

Klik ind på Teatercentrums hjemmeside på www.teatercentrum.dk

Her kan man læse alt om, hvordan man køber og arrangerer børneteaterforestillinger – og hvordan refusionsordningen fungerer.

Her finder man net-udgaven af Den Røde Brochure og informationer om festivaler samt en række links videre ud til børneteatrene

og organisationerne.

Små Scener på nettet er teatrenes egen mulighed for at orientere om, hvad og hvor der spilles børne- og ungdomsteater på de små og stationære scener

Der er også et selvstændigt link til Børneteateravisen med anmeldelser og de vigtigste artikler fra de nyeste numre, som også kan downloades i hel udgave.

Reumert til Zangenberg

Mens de fleste danske børneteatre var draget til Silkeborg for at indlede årets store festival, kunne Zangenbergs Teater søndag den 18. april nøjes med at tage fra Tivoli til Kongens Nytorv for på Det Kongelige Teater at modtage Reumert-prisen for Årets Børneteaterforestilling, »Nikio og den store samurai«.

De to øvrige nominerede til Reumert-prisen for børneteater var i øvrigt Theater La Balance med den skræmmende gode »Det store stilehefte« og Teatret Trekantens fandenivoldske »Det store tids-tyveri«.

Prisen til Zangenberg blev på den måde også en fornem markering af teatrets 25-års jubilæumssæson, der

netop blev indledt med det dramatiske japanske midlaldereventyr.

Zangenbergs Teater, der er lille storbyteater i Københavns Kommune, har nemlig et kvart århundrede bag sig som stationært børneteater i lokalerne på kanten til Tivoli og vis-a-vis Københavns Hovedbanegård.

Nuværende leder af teatret,

Signe Ekholm Olsen og en stærkt formummet teaterleder Henrik Zangenberg i »Nikio og den store samurai«, der løb med Reumert-prisen for årets bedste børneteaterforestilling. Foto: Morten Vest

Henrik Zangenberg, der også er medvirkende i »Nikio og den store samurai«, er anden generation i teaterdynastiet Zangenberg, der startede med faderen, nu afdøde Jan Zangenberg, og en årrække også omfattede søsteren Pernille.

I motivationen for prisen hedder det:

»I Malte Claudio Linds stemningsmættede iscenesættelse og Thomas Beks smukke scenografi er Henrik Zangenberg som den værdige samurai og Signe Ekholm Olsen som den eventyrlyste pige et stærkt par. Sammen fortæller de en klassisk, billedmættet og uafbrudt spændende udviklingshistorie om at lære sig selv at kende. Det er dansk børneteater i særklasse«.

Vores Teater med teatrets første produktion, »Skab«, der har Finn Rye Petersen (billedet) og Carl Press som medvirkende. Foto: Vores Teater

Det er Vores Teater

Det forholdsvis nye teater med base i Helsingør, Vores Teater, har modtaget støtte fra henholdsvis Teaterrådet til indeværende sæson og Teaterfagudvalget for den kommende sæson. Så vidt, så godt. Desværre er det beklageligvis lykkedes Børneteateravisen at gøre instruktøren Jacques Matthiessen til teaterer, selv om det rettelig er scenograferne Malene Bjelke Petersen og Christian Q. Clausen, der står bag Vores Teater. I teatrets ledelse finder man endvidere Lisa Riiser, der er skuespiller og instruktør.

De to scenografer skabte Vores Teater ud fra en lyst til at skabe et teater, som tager udgangspunkt i rum-

met – og de har lagt ud med forestillingen »Skab«, der har ide og scenografi af Malene Bjelke Petersen og teknik af Christian Q. Clausen. Og så er forestillingen, der deltog ved festivalen i Silkeborg, instrueret af bemeldte Jacques Matthiessen...

Men dermed er der altså atter et børneteater med base i Helsingør, der som by aldrig rigtig har kunnet tage sig sammen til at være økonomisk garant for et egnsteater. Tidligere har Dueslaget en periode resideret i byen, og der har da også været gjort forsøg på at få etableret et egnsteater, men byens politiske ledelse har hver gang vendt tomme melinger ned.

Spiir har flere bagkvinder

Ganske som med Vores Teater er det lige så beklageligt lykkedes Børneteateravisen at forfordele æren for det ligeledes forholdsvis nye teater, Spiir, der ganske som Vores Teater har opnået støttetilsagn for såvel indeværende som den kommende sæson.

For nok er Majbrit Christensen stifter og leder af Spiir Produktion, men det er scenografen, dukkemageren og dukkeføreren Hanne Sørensen også. Og de to vil gerne, som de skriver, deles om såvel æren, glæden, angsten – og ansvaret.

Spiirs Produktions første produktion, »Lille Spiir«, der er en betagende animationsforestilling, anmeldes i dette nummer af Børneteateravisen.

Vestvolden blev 20 år

Mens landets egnsteatre ser frem til Strukturreformens hærgen med nogen bekymring (se side 2-3), benyttede et af dem lejligheden til at fejre de første 20 år som egnsteater i Hvidovre 15. maj. Teatret blev faktisk oprettet som Hvidovre Børneteater allerede i 1980, men blev så egnsteater i 1984 for Rødovre, Brøndby og Hvidovre kommuner, hvorefter sidst-

nævnte tog helt over i 1989.

Gennem de 20 år er det blevet til omkring 40 produktioner, herunder flere succesrige egnsspil, ligesom det lokale engagement også udmønter sig i dramaarbejde og sommerferieaktiviteter. Og selvom der også laves kabaretter og voksenteater, så er det fortsat børne- og ungdomsteater, der har førsteprioritet.

Teater Refleksion

Pist!

En kalejdoskopisk leg med cirkus, hvor illusionen og det gådefulde kaster lange skygger ind over virkeligheden.

Der bliver ikke sagt et ord. Dukker, spillere og en scenografi, der både skjuler og afslører, fortæller det hele gennem billeder, bevægelse og musik. Fra 4 år og op.

Århus Festuge: 28. aug. - 3. sept.
På Teater Refleksion
Billetbestilling: 86 24 05 72

Odense: 30. sept. - 2. okt.
På Børneteateret Skægespire
Billetbestilling: 66 11 31 06

København: 18. - 23. okt.
På Comedievognen
Billetbestilling: 86 24 05 72

Turnerer i efteråret 2004.

Den lille dreng og løven

Hvordan den mindste dreng viste det største mod, da det virkelig gjaldt – hjulpet af en flok usædvanlige og (u)synlige venner.

Fortalt i en intim og stemningsfuld iscenesættelse af dukker, skygger, levende musik og en fortæller.

Fra 4 år og op
Turnerer i efteråret 2004.

Prinsen og Tjeneren

Genopsætning af den Reumert nominerede forestilling fra 2001, med ny, original musik.

Fortalt med masser af ordløs humor, af de simpleste dukker, i et minimum af scenografi.

En forestilling om venskab og udvikling, om at rejse ud og komme hjem igen.

Fra 4 år og op.
Turnerer i januar/februar 2005.

Teater Refleksion · Sintrupvej 11a · DK-8220 Brabrand ·
Tlf: 86 24 05 72 · refleksion@refleksion.dk · www.refleksion.dk

Prinsessen på Ærten

Forestillingsprisen er ændret til:
Pris incl. moms v. 100 tilskuere: kr. 9.300
Pris incl. moms v. 125 tilskuere: kr. 10.750

THEATER
LA BALANCE

Kastanie Allé 14
2720 Vanløse
Tlf. 38 79 28 22

post@labalance.dk · www.labalance.dk

Billetbestilling for arrangører og teaterfaglige repræsentanter kan ske på telefon 7011 1411

mandag - torsdag kl. 09.00-13.00, lukket fredage samt uge 27, 28, 29, 30 og 31.

Halvdelen af alle billetter til de enkelte forestillinger er reserveret til arrangører og teaterfaglige repræsentanter for det professionelle børneteater. Der udleveres maksimalt 2 billetter til den enkelte forestilling. Billetbestilling for publikum fra den 14. august på telefon 7011 1411 ekstraordinært i weekenden den 14. og 15. august kl. 10.00-16.00, herefter mandag - torsdag kl. 09.00-13.00 - fredag lukket. Halvdelen af alle billetter til de enkelte forestillinger er reserveret til publikum. Der kan maksimalt bestilles 5 billetter pr. forestilling, (3 stk. til forestillinger for 1½-4 år), og der kan maksimalt bestilles til i alt 5 forestillinger.

Arrangementer for tilrejsende

Fredag og lørdag aften er der mulighed for festivalens tilrejsende gæster at deltage i arrangementer med spisning. Der er begrænset antal pladser.

53 professionelle teatre - ca. 185 forestillinger for alle aldersgrupper.

Oplysning og billetbestilling på telefon 7011 1411

Se også det opdaterede program på www.boerneteaterfestival.horsens.dk

Fredag 17. september

Odsherred Teater	Hane Hop	7-12 år	16.00	40 min.	Midtbykskolen/lok.210
Randers Egnsteater	Pip	5 år og op	16.00	30 min.	Udendørs v/H. Ny Teater
Team Teatret	Palle alene i Verden	6-10 år	16.15	30 min.	Midtbykskolen/lok. 302
Det lille Verdens Teater	Et Teselskab	3-6 år	16.30	45 min.	Midtbykskolen/lok.218
The Loyal Shakespeare Co.	Jeppe på Bjerget	14 år og op	16.30	70 min.	Kunstmuseet/billedskolen
Randers Egnsteater	Den lille bjørn, der ikke kunne sove	1 1/2 - 4 år	16.30	40 min.	Midtbykskolen/lok. 512
Teater Patrasket	Bjørnen, som spurgte Hvorfor	6-9 år	16.30	45 min.	Fritidscentret
Comedievognen	Konen i Muddergroften	7 år og op	17.00	40 min.	Lille Midt/øvre gym.
Dansk Rakkerpak	To mand frem for en Tilbage	6 år og op	17.00	55 min.	Søndergade 26
Det lille Turnéteater	Nazaraeren	13 år og op	17.00	60 min.	Horsens Klosterkirke
DRT	To med det hele	4-12 år	17.00	60 min.	Biblioteket/mødesalen
Vester 60	Historien om Tigeren	12 år og op	17.00	45 min.	Sct. Ibs Skole/ gym.
Vores Teater	SKAB!	6 år og op	17.00	50 min.	Horsens Ny Teater/ sal 3
Aspendos	De 4 Ønsker	6-10 år	17.30	60 min.	Midtbykskolen/ formning
Theater La Balance	Prinsessen på Ærten	8-11 år	17.30	60 min.	Midtbykskolen/D-gym.
Det lille Turnéteater	Historien om den grusomme jæger	5-10 år	17.30	50 min.	Midtbykskolen/lok.203/204
Refleksion	Den lille Dreng og Løven	4-9 år	17.30	35 min.	Håndværkerforeningen/salen
Dukketeatret Svantevit	Nattergalen	3 år og op	17.30	40 min.	Biblioteket/ 2 sal
Teatret Lampe & Limfjordsteatret	Franskbrød i Himlen	4-10 år	17.45	45 min.	Kilden/sal2
Batida	Grande Finale	10 år og op	18.00	40 min.	Lille Midt/ nedre gym.
Gruppe 38	Poul sine Høns	8 år og op	18.00	50 min.	Rådhuset/foredragssalen
Carte Blanche	Forestilling i et hvidt Skab	6 år og op	18.00	75 min.	Kilden/salen
Jytte Abildstrøms Teater	Pjaltehætte	6-10 år	18.15	50 min.	Midtbykskolen/håndarbejde
Det lille Turnéteater	Dortheas Hjerter	3-6 år	18.30	45 min.	Midtbykskolen/fælleslokale
Det Fortællende Teater	Bjowulf	6 år og op	18.30	60 min.	Kunstmuseet/ 1 sal
Theatret Thalias Tjenere	Lommeoraklet	9 år og op	18.45	50 min.	Midtbykskolen/P-gym.
Barkentins Teater	Pas de Deux	6-12 år	19.00	45 min.	Komediehuset/ 1 sal
Randers Egnsteater	Gå på Line	6-9 år	19.00	50 min.	Kilden/ sal 1
Replikken	Porno	15 år og op	19.00	45 min.	Håndværkerfor./rød salon

Lørdag 18. september

Dukketeatret Svantevit	Nattergalen	3 år og op	09.30	40 min.	Biblioteket/ 2 sal
Comedievognen	Konen i Muddergroften	7 år og op	09.30	40 min.	Lille Midt/øvre gym.
Gruppe 38	Poul sine Høns	8 år og op	09.30	50 min.	Rådhuset/foredragssalen
Teatret Lampe & Limfjordsteatret	Franskbrød i Himlen	4-10 år	09.30	45 min.	Kilden/sal 2
The Loyal Shakespeare Co.	Jeppe på bjerget	14 år og op	09.30	70 min.	Kunstmuseet/billedskolen
Odsherred Teater	Hane Hop	7-12 år	09.30	40 min.	Midtbykskolen/lok. 210
Randers Egnsteater	Den lille bjørn, der ikke kunne sove	1 1/2 - 4 år	09.30	40 min.	Midtbykskolen/lok.512
Refleksion	Den lille Dreng og Løven	4-9 år	09.30	35 min.	Håndværkerforeningen/salen
Theatret Thalias Tjenere	Lommeoraklet	9 år og op	09.30	50 min.	Midtbykskolen/P-gym
Team Teatret	Palle alene i Verden	3-6 år	09.30	30 min.	Midtbykskolen/lok.302
Musikteat. Undergrunden	Av min Arv	8 år og op	09.30	60 min.	Horsens Ny Teater/scenen
Aspendos	De 4 Ønsker	6-10 år	09.45	60 min.	Midtbykskolen/formning
Carte Blanche	Forestillinger i et hvidt Skab	6 år og op	09.45	75 min.	Kilden/salen
Det lille Turnéteater	Nazaraeren	13 år og op	10.00	60 min.	Horsens Klosterkirke
Randers Egnsteater	Pip	5 år og op	10.00	30 min.	Søndergade 26
Teater Patrasket	Bjørnen, som spurgte Hvorfor	6-9 år	10.00	45 min.	Fritidscentret
Musikteatret Rivegildet	Sofus og Marie	1 1/2 - 4 år	10.00	30 min.	Midtbykskolen/lok. 214
Vores Teater	SKAB!	6 år og op	10.00	50 min.	Horsens Ny Teater/sal 3
Barkentins Teater	Pas de Deux - en hund i et spil ...	6-12 år	10.15	45 min.	Komediehuset/ 1 sal
Det Fortællende Teater	Bjowulf	6 år og op	10.15	60 min.	Kunstmuseet/ 1 sal
Det lille Verdens Teater	Et Teselskab	3-6 år	10.15	45 min.	Midtbykskolen/lok. 218
Vester 60	Historien om Tigeren	12 år og op	10.15	45 min.	Sct. Ibs Skole/ gym.
Batida	Grande Finale	10 år og op	10.30	40 min.	Lille Midt/ nedre gym.
Theater La Balance	Prinsessen på Ærten	8-11 år	10.30	60 min.	Midtbykskolen/D-gym.
Det lille Turnéteater	Historien om den grusomme jæger	5-10 år	10.30	50 min.	Midtbykskolen/lok.203/204
Corona Danseteater	Mystik på tredje sal	4-8 år	10.45	45 min.	Horsens Ny Teater/lille scene
Dansk Rakkerpak	To mand frem for en tilbage	6 år og op	10.45	55 min.	Udendørs v/HNT
Det lille Turnéteater	Dortheas Hjerter	3-6 år	10.45	45 min.	Midtbykskolen/fælleslokale
DRT	To med det Hele	4-12 år	10.45	60 min.	Biblioteket/mødesalen
Randers Egnsteater	Gå på Line	6-9 år	10.45	50 min.	Kilden/ sal 1
Jytte Abildstrøms Teater	Pjaltehætte	6-10 år	11.00	50 min.	Midtbykskolen/håndarbejde
Replikken	Porno	15 år og op	11.00	45 min.	Håndværkerfor./rød salon
Det lille Turnéteater	Nattegalen	5-9 år	11.30	45 min.	Bus v/ Rådhuset
Team Teatret	Palle alene i Verden	3-6 år	11.30	30 min.	Midtbykskolen/lok. 302
Det lille Verdens Teater	Et Teselskab	5-8 år	12.30	45 min.	Midtbykskolen/lok. 218
Det lille Turnéteater	Dortheas Hjerter	3-6 år	12.30	45 min.	Midtbykskolen/fælleslokale
Skægspire	Den lille Idas Blomster	3-6 år	12.30	40 min.	Lille Midt/øvre gym.
Barkentins Teater	Pas de Deux - en hund i et spil ...	6-12 år	13.00	45 min.	Komediehuset/ 1sal
Randers Egnsteater	En stor Historie	6-12 år	13.00	50 min.	Kunstmuseet/ billedskole
Rio Rose	Ugly!	10 år og op	13.00	50 min.	Sct.Ibs Skole/ gym.
Odsherred Teater	Hane Hop	7-12 år	13.00	40 min.	Midtbykskolen/lok.210
Teater Trekanten	Det store Tidstyveri	9-14 år	13.00	45 min.	Kilden/ sal 2
Vestvolden	Kaptajn Bimse og Goggeletten	4 år og op	13.15	45 min.	Horsens Ny Teater/scenen
Teatret på Hjøl	På en lille Gren	1 1/2 - 4 år	13.15	30 min.	Biblioteket/ 2 sal
Aspendos	Flyvekursus 2	15 år og op	13.30	60 min.	Midtbykskolen/ formning
Theater Carte Blanche	Mit loft under Himlen	6 år og op	13.30	50 min.	Kilden/salen
Teater Konkylie	Fyrtojet	4-12 år	13.30	35 min.	Lille Midt/ nedre gym.
Teater Patrasket	Snehvide s/h	6-10 år	13.30	45 min.	Fritidcentret
Morgana	Den Bedrøvede Paraplydame	6-11 år	13.30	40 min.	Rådhuset/foredragssalen
Møllen	2 vær. lejl. til Leje	10 år og op	13.45	60 min.	Håndværkerforeningen/salen
Jytte Abildstrøms Teater	Pjaltehætte	6-10 år	14.00	50 min.	Midtbykskolen/håndarbejde
Mariehønen	Dukken	6-12 år	14.00	50 min.	HNT, sal 3
Musikteatret Rivegildet	Sofus og Marie	1 1/2 - 4 år	14.00	30 min.	Midtbykskolen/lok.214
Teater 83	Nat og Dag	3-6 år	14.00	40 min.	Biblioteket/mødesalen
Teater Trekanten	Skræddersyet	6-10 år	14.00	45 min.	Midtbykskolen/lok. 302
Corona Danseteater	Mystik på tredje Sal	4-8 år	14.15	45 min.	Horsens Ny Teater/ lille scene
De røde Heste	Grebet i Luften	4-8 år	14.15	30 min.	Midtbykskolen/lok.215
Det Fortællende Teater	Hvem der først bli' r Vred	6 år og op	14.15	55 min.	Kunstmuseet/ 1 sal
Asterions Hus	Robin Hood	7 år og op	14.30	50 min.	Midtbykskolen/D-gym.
Replikken	Porno	15 år og op	14.30	45 min.	Håndværkerfor./rød salon
Morgana	Den Bedrøvede Paraplydame	6-11 år	14.30	40 min.	Rådhuset/foredragssalen
Skægspire	Den lille Idas Blomster	6-8 år	14.30	40 min.	Lille Midt/øvre gym.

Lørdag 18. september

Jytte Abildstrøms Teater	Rent mel i Posen	6 år og op	15.00	60 min.	Udendørs v/HNT
Det lille Turnéteater	Nattergalen	5-9 år	15.00	45 min.	Bus v/Rådhuset
The Loyal Shakespeare Co.	Richard 3.	14 år og op	15.00	70 min.	Midtbykskolen/lok.218
Teater My	Lille Py	1 1/2 - 4 år	15.00	30 min.	Midtbykskolen/lok. 203/204
Randers Egnsteater	Der hvor skoen Trykker	6-12 år	15.00	50 min.	Kilden/sal 1
Randers Egnsteater	Jensines Bondegård	1 1/2 - 4 år	15.00	40 min.	Midtbykskolen/lok. 512
Vestvolden	Kaptajn Bimse og Goggeletten	4 år og op	15.15	45 min.	Horsens Ny Teater/scenen
Theater La Balance	Pigebanden	13 år og op	15.30	60 min.	Midtbykskolen/lok. 210
Teater Konkylie	Fyrtojet	4-12 år	15.30	35 min.	Lille Midt/ nedre gym.
Teater Trekanten	Det store Tidstyveri	9-14 år	15.30	45 min.	Kilden/ sal 2
Randers Egnsteater	En stor Historie	6-12 år	15.45	50 min.	Kunstmuseet/billedskolen
Meridiano	Det forjættede Land	9 år og op	15.45	60 min.	Midtbykskolen/P-gym.
Aspendos	Flyvekursus 2	15 år og op	16.00	60 min.	Midtbykskolen/ formning
Barkentins Teater	Vejen Rundt	1 1/2 - 4 år	16.00	30 min.	Komediehuset/ 1 sal
Mariehønen	Dukken	6-12 år	16.00	50 min.	Horsens Ny Teater, sal 3
Teater Patrasket	Snehvide s/h	6-10 år	16.00	45 min.	Fritidscentret
Rio Rose	Ugly!	10 år og op	16.00	50 min.	Sct. Ibs Skole/ gym.
Carte Blanche	Mit loft under Himlen	6 år og op	16.15	50 min.	Kilden/salen
Møllen	2 vær. lejl. til Leje	10 år og op	16.15	60 min.	Håndværkerforeningen/salen
Teatret på Hjøl	På en lille Gren	1 1/2 - 4 år	16.15	30 min.	Biblioteket/ 2 sal
Teater My	Lille Py	1 1/2 - 4 år	16.30	30 min.	Midtbykskolen/lok. 203/204
Jytte Abildstrøms Teater	Langt ude i Skoven	6-9 år	16.45	60 min.	Midtbykskolen/fælleslokale
Asterions Hus	Robin Hood	7 år og op	17.00	50 min.	Midtbykskolen/D-gym.

Søndag 19. september

Teater Trekanten	Byen hvor husene bytter plads	2-5 år	09.30	45 min.	Midtbykskolen/formning
Jytte Abildstrøms Teater	Langt ude i Skoven	6-9 år	09.30	60 min.	Midtbykskolen/fælleslokale
Det Fortællende Teater	Hvem der først bli' r Vred	6 år og op	09.45	55 min.	Kunstmuseet/ 1 sal
BaggårdTeatret	Den fortabte Søn	12 år og op	10.00	60 min.	Kilden/salen
Comedievognen	Godmorgen Sol	6-12 år	10.00	40 min.	Horsens Ny Teater/lille scene
Fairplay	...Og så lige på en polsk Landevej	14 år og op	10.00	60 min.	Rådhuset/Foredragssalen
Gruppe 38	En lille Sonate	6 år og op	10.00	40 min.	Fritidscentret
Teatret Lampe	Ønsk!	2-5 år	10.00	35 min.	Biblioteket/2 sal
Randers Egnsteater	Jensines Bondegård	1 1/2 - 4 år	10.00	40 min.	Midtbykskolen/lok. 512
De røde Heste	Grebet i Luften	4-8 år	10.00	30 min.	Midtbykskolen/lok. 215
Teater2Tusind	Min Historie	9-12 år	10.00	50 min.	Kunstmuseet/billedskolen
The Loyal Shakespeare Co.	Richard 3.	14 år og op	10.15	70 min.	Midtbykskolen/lok. 218
Randers Egnsteater	Der hvor skoen Trykker	6-12 år	10.15	50 min.	Kilden/sal 1
Mariehønen	Jasnas Breve	14 år og op	10.30	50 min.	Horsens Ny Teater/Scenen
Jytte Abildstrøms Teater	Rent mel i Posen	6 år og op	10.30	60 min.	Søndergade 26
Theatret Thalias Tjenere	Hr. Helmer går ad helvede Til	8 år og op	10.30	40 min.	Udendørs v/HNT
Odsherred Teater	Mirad	11 år og op	10.30	45 min.	Midtbykskolen/P-gym.
Mr. Jones	Skonheden og Udyret	6-14 år	10.30	50 min.	Sct. Ibs Skole/ gym.
Spiir Produktion	Lille Spiir	4 år og op	10.30	5 min.	Midtbykskolen/lok. 203/204
Madam Bach	Jeg skriver kun Mesterværker	13 år og op	10.45	50 min.	Kilden/ sal 2
Vester 60	Holberg en Suite	10 år og op	10.45	65 min.	Lille Midt/øvre gym.
Teater Bagage	Hvad kvinder ønsker højest i denne ...	8 år og op	11.00	45 min.	Midtbykskolen/håndarbejde
Theater La Balance	Pigebanden	13 år og op	11.00	60 min.	Biblioteket/mødesalen
Comedievognen	Svinedrengen	5-9 år	11.00	35 min.	Horsens Ny Teater/sal 3
Skægspire	Abel Spendabel, hvad koster en ...	4-9 år	11.00	45 min.	Håndværkerfor./rød salon
Teater 83	Nat og Dag	3-6 år	11.00	40 min.	Biblioteket/mødesalen
Teater Trekanten	Skræddersyet	6-10 år	11.00	45 min.	Midtbykskolen/lok.302
Barkentins Teater	Vejen Rundt	1 1/2 - 4 år	11.15	30 min.	Komediehuset/ 1 sal
AbstraXteater	Pigerne på Trappen	10 år og op	11.30	60 min.	Kilden/salen
Artibus	Man kan aldrig Vide	8-12 år	11.30	50 min.	Håndværkerforeningen/Salen
Teatro Dos Mil	Kongen af Danmark	12 år og op	13.15	45 min.	Midtbykskolen/lok.215
Mariehønen	Jasnas Breve	14 år og op	13.30	50 min.	Horsens Ny Teater/Scenen
Madam Bach	Jeg skriver kun Mesterværker	13 år og op	13.30	50 min.	Kilden/ sal 2
Teatret Lampe	Ønsk!	2-5 år	13.30	35 min.	Bibliotekt/ 2 sal
Teater2Tusind	Min Historie	9-12 år	13.30	50 min.	Kunstmuseet/billedskolen
Vester 60	Holberg en Suite	10 år og op	13.45	65 min.	Lille Midt/øvre gym.
Teater Bagage	Hvad kvinde ønsker højest i denne...	8 år og op	14.00	45 min.	Midtbykskolen/håndarbejde
Comedievognen	Godmorgen Sol	6-12 år	14.00	40 min.	Horsens Ny Teater/lille scene
The Loyal Shakespeare Co.	Richard 3.	14 år og op	14.00	70 min.	Midtbykskolen/lok. 218
Spiir Produktion	Lille Spiir	4 år og op	14.00	45 min.	Midtbykskolen/lok.203/204
Randers Egnsteater	Der hvor skoen Trykker	6-12 år	14.00	50 min.	Kilden/sal 1
Randers Egnsteater	Jensines Bondegård	1 1/2 - 4 år	14.00	40 min.	Midtbykskolen/lok. 512
Teater 83	Nat og Dag	3-6 år	14.00	40 min.	Biblioteket/mødesalen
Theater Thalias Tjenere	Hr. Helmer går ad helvede til	8 år og op	14.00	40 min.	Søndergade 26
Dansk Rakkerpak	To mand frem for en Tilbage	6 år og op	14.15	55 min.	Udendørs v/ HNT
Refleksion	Pist!	4-10 år	14.15	45 min.	Midtbykskolen/D-gym.
Skægspire	Abel Spendabel, hvad koster en ...	4-9 år	14.15	45 min.	Håndværkerfor./rød salon
Comedievognen	Svinedrengen	5-9 år	14.30	35 min.	Horsens Ny Teater/sal 3
Theater La Balance	Pigebanden	13 år og op	14.30	60 min.	Midtbykskolen/lok. 210
Mr. Jones	Skonheden og Udyret	6-14 år	14.30	50 min.	Sct. Ibs Skole/ gym.
Teatro Dos Mil	Kongen af Danmark	12 år og op	14.30	45 min.	Midtbykskolen/lok. 215
Teater Trekanten	Skræddersyet	6-10 år	14.30	45 min.	Midtbykskolen/lok. 302
AbstraXteater	Pigerne på Trappen	10 år og op	15.15	60 min.	Kilden/salen
Barkentins Teater	Vejen Rundt	1 1/2 - 4 år	15.15	30 min.	Komediehuset/1sal
Batida	Farvel Thomsen	3-8 år	15.15	45 min.	Lille Midt/ nedre gym.